

SZŐKE LAJOS – TÓTH TAMÁS

Bérlet a III. évezredhez

BÉRLET A III. ÉVEZREDHEZ

Radiesztézia tudományos igénnyel

A föld sugárzásának nevezett hullám (vagy hullámok sora) egyóta ismert, mégis jobbra ismeretlen. Évtizedek csendje és hallgatása után most újra felkeltett a tudósok érdeklődését. A föld sugárzásának néhány ezer ember már megismerkedett a jellemzőivel, és a legkevésbé megkérdőjelezhető módon mérni is tudja. Sajnos a kísérletek nem mindig vezetnek azonos eredményre. Ez részben a szubjektív módszerekből ered, részben maga a hullám is változó lehet.

Az elmúlt évtizedek előrelépésének tekinthető, hogy a föld sugárzás néhány komponense ma már ismert. Ilyen a gyenge mágneses terek, a nagyfrekvenciás elektromágneses terek által keletkezett zavarzóna. Ezek már műszerrel is mérhetők, a káros hatásuk remélhetőleg a jövőre szűles körben is fog terjedni.

Érdemes érdeklődni az embereket, lehet-e valamilyen módon védekezni a káros föld sugárzások ellen. Nem, ha az úgynevezett rádió hullámok, igen, ha az elektromágneses terek. Lehetséges, hogy ma már már ismeretlen hatások is megjelennék a jövőben a földön. Olyan új felvételek, megfigyelések sorát tartalmazza ez a könyv, ami figyelmre méltó, mert a témát jól ismerő olvasók számára is. Az idő, a felhalmozott tapasztalat foglalkoztat arról, hogy mi az, ami megállítja a próbát, de addig is arra kérem az olvasót, próbálja ki a könyvben leírt érdekes megfigyeléseket. Ez a feladat a...

Copyright © Szóke Lajos–Tóth Tamás 1992

ISBN 9637661024

Kiadja a Magyar Nemzeti Kiadó Rt.

Felolvasó: Szóke Lajos–Tóth Tamás elnök-igazgató

92 750 Veszprémi Híradó Rt.

Felolvasó: Szóke Lajos–Tóth Tamás igazgató

Budapest, 1992.

Előszó

BEVEZETÉS

A földsugárzásnak nevezett hatás (vagy hatások sora) régóta ismert, mégis jobbára ismeretlen. Évtizedek csendje és hallgatása után már szabad a jelenségről beszélni, ám kutatása, pontos megismerése még mindig nem indult meg. Annyit el lehetett érni, hogy néhány ezer ember már megismerkedett a jelenséggel, többé-kevésbé megbízható módon mérni is tudja. Sajnos a mérések nem mindig vezetnek azonos eredményre. Ez részben a szubjektív módszerből ered, részben maga a hatás is változhat időben.

Jelentős előrelépésnek tekinthető, hogy a földsugárzás néhány komponense ma már ismert. Ilyen a gyenge mágneses terek, s a nagyfrekvenciás elektromágneses terek által keltett zavarzóna. Ezek már műszerrel is mérhetőek, s kutatásuk remélhetőleg nemsokára széles körben el is fog terjedni.

Régóta érdekli az embereket, lehet-e valamilyen módon védekezni a káros földsugárzás ellen. Nem, ha az mágneses tér miatt keletkezik, igen, ha az elektromágneses rezgés. Lehetséges, hogy más, ma még ismeretlen hatások is megjelennek, s erről szól ez a könyv. Olyan új felvetések, megfigyelések sorát tartalmazza ez a könyv, ami figyelemre méltó még a témát jól ismerő olvasók számára is. Az idő, a felhalmozott tapasztalat fog dönteni arról, hogy mi az, ami megállja a próbát, de addig is arra kérem az olvasót, próbálja ki a könyvben leírt érdekes megfigyeléseket. Ez a jelenség nem hit, hanem tapasztalat kérdése.

Egely György

Copyright © Szőke Lajos – Tóth Tamás 1992.

ISBN 9637661034

Kiadja a Magyar Nemzet Kiadó Rt.

92 750 Veszprémi Nyomda Rt.

Felelős vezető: Fekete István igazgató

I. rész

BEVEZETÉS

E könyv témája a kisgyermekektől a tudományos kutatókig, a kalahári busmanoktól az eszkimóig kivétel nélkül minden embert érint, ha tudomást sem veszünk róla. E jelenségekre, melyekről szó lesz, csak akkor kezdünk figyelni, amikor lelki problémáink megoldhatatlanul gyülekezni kezdenek, egészségi állapotunk kezd kilátástalanná válni, vagy rádöbbenünk arra, hogy nemsokára ajtónkon kopogtat a halál.

A témakör eddigi kutatásait értékelve azt kell mondanunk: attól, hogy csillogó vagy importált drótdarabokkal, rugókkal méricskélünk, hogy e tevékenységet nyakkendőben végezzük, s hogy szögfüggvényt használunk a felszín alatti vizek meghatározásához, önmagában még nem válik tudományossá. Tudományossá tehetik ellenben a célirányos kutatási feladatok s azok a mérési eredmények, melyek avatott szakemberek közreműködésével bármikor és bárhol ellenőrizhetőek, s választ adhatnak a legszkeptikusabb kérdésekre is.

Az általunk vállalt feladat egyértelmű: évezredek homályos utalásait követően el kell mozdítanunk e témát a holtpontról. E szempontból az is tudományos értékű eredmény lenne, ha azt sikerülne bizonyítanunk, hogy radiesztézia mint olyan nem létezik. Emiatt a könyvünkben alig kapnak helyet azok az ősidőkből ránk hagyományozódott módszerek, melyek alkalmasak ugyan az egészség megőrzésére vagy visszaszerzésére, mélyben folyó vizek keresgélésére, bűnözők felkutatására, ámde ugyanakkor igen alkalmasak a szélhámosságra is.

Mindazok a jelenségek, melyekről szó esik, mérőműszerek hiányában ma még nem mérhetőek bárki által, ez azonban ne zavarjon meg senkit, hiszen a szagok, az illatok és az ízek sem mérhetőek – mégis elhisszük, hogy léteznek, az örömeink és a bánatunk sincs mérőszáma, mégis valamennyien részesei vagyunk.

A kozmoszban nincs külön kémia és fizika, csak kozmosz van, a természetben nincs külön biológia és fiziológia, csak természet van, s ha kellő tisztelettel intézünk hozzájuk kérdéseket, akkor a kozmosz és a természet – megnyilatkozik. Heisenberg szerint „a humán megfi-

gyelő a kísérleti kutatás nélkülözhetetlen része”, s „amennyiben a természettel szembeni kérdésfeltevéskor kísérleti módszereinket és eszközeinket módosítjuk, a válaszok is minden bizonnyal meg fognak változni”.

Tudjuk, hogy a „természettudományok nem tűrik a fantáziát, és szinte borzadnak a gondolat szárnyalásától” (dr. Hankiss János), de azt is jól tudjuk, hogy a nagy ugrásokat mégis mindig az álmodozók hozták.

Azok a kérdések, melyeket mi a természetnek feltettünk, nem lettek vitára bocsátva, nem kértünk rájuk engedélyt, s eszünkbe sem jutott, hogy szégyenkezzünk miattuk. Azt, hogy ilyen kérdéseket sikerült feltennünk, reméljük megbocsájtja nekünk a világ.

Szőke Lajos

A kritika szubjektivitása

Késő délután egy meglehetősen illuminált állapotban lévő férfi mászott be az éppen beérkező metrószerelvény egyik kocsijába. A nők – akik csak tehették – ijedten rebbentek szét, s amikor lábraállási kísérletei közepette a férfi megfogta az egyik nő szoknyáját, teljes lett a káosz. A szerelvény kocsijának túlsó fele nyomban tele lett szorongó nőkkel, míg a részeg mellett néhány ott maradt férfi próbált ügyetlenül kinézni a sötét ablakon.

Még nem ért be a szerelvény a következő állomásra, amikor a férfi, láthatóan igen homályos szemekkel, négykézláb megindult a nők felé, mire azok olyan hangokat kezdtek kiadni, mint amikor szőnyeget ráznak a baromfiudvarban.

– Szemtelen alak! Részeg disznó! Undorító állat! – hangozott a sivalkodás közepette, de mivel az illető nem randalfrozott, egyetlen férfi sem avatkozott a hangzavarba.

A részeg közben kétszer orra is esett, ám valahogyan sikerült felemelnie a fejét, és dadogta: – Az előbb... Fiam született...

Mire beért a szerelvény a következő állomásra, a férfi már két nő ölében feküdt, hárman fogták a karját, hogy le ne essen, ketten törölgették véző orrát és koszos homlokát, egy tudni vélte, hogy hol lakik, a többiek pedig ott tolongtak körülöttük.

– Ó milyen drága! És hogy örül a fiának! Igazán haza kéne kísérni... – hallatszott a nők közül. Csak a férfiak néztek ki értetlenül az ablakon.

Történelmi visszatekintés (vagy ahogyan a régiek elnevezték: a transzcendentális fizika)

– Marco Polo, a középkor híres utazója olyan dolgokat (tényeket) merészelt állítani, miszerint a nagy kán udvarában fekete színű kövekkel fűtenek (ma már ismerjük, s az a neve, hogy szén), hogy a köznép papírból készült pénzt használ (már nálunk is bevezették, s tudjuk, hogy ez csupán az értékek szennyes utalványa), s hogy a Nagy Kánhoz, ezek szeme láttára odalebegnek az itallal telt serlegei (ez utóbbit még kételkedve fogadjuk, de már nem sokáig).

– Copertinói Szent József (1603–1663) hol ezrek, hol csak néhány száz ember jelenlétében több ezer dokumentált és uralkodók, főpapok által hitelesnek elismert levitációt, földtől ülő vagy álló helyzetben végrehajtott elemelkedést, templom vagy kolostor tornya körüli röpködést hajtott végre. Esetét az inkvizíció hosszasan vizsgálta, majd két soron következő pápa is foglalkozott az ügyével, de mivel nála szelídebb és vallásosabb ember nem élt a rendjében, nem tudtak vele mit kezdeni. Halála után szentté avatták.

– 1692-ben egy lyoni gyilkosság tetteseit egy helybeli parasztember, varázsvesszővel a kezében, a fél országon keresztül követte. Az egyik gyilkost meglelték, a másik, tengerre szállva elmenekült. A köznép és a hivatalos szervek démont emlegettek, s a parasztember veszélybe került, vádemelésre azonban nem került sor, mert: „egy ördög, aki a gyilkost felkutatni segít, mégiscsak különös ördög volna”.

– 1699-ben Marie Buaille-t boszorkányságot ítélték el, mert képes volt felismerni és magára venni mások betegségét. A boszorkányegítésre azért nem került sor, mert: „tudhatni olyan boszorkányokról, akik betegségeket másokra átvinni képesek, de nem tudni olyanokról, akik a betegségeket magukra veszik és szenvednek is miatta.”

– 1700-ban egy pap, miközben a múltra, jövőre és egészségi állapotokra vonatkozó kérdéseket tett fel, varázsvesszővel, annak mozgásából következtetett a válaszokra.

– 1734-ben született dr. Mesmer Ferenc Antal (Franz Anton Mesmer) orvos-tanár, a gyógytudományok doktora, akinek későbbi működését több tízezer beteg szokatlan és sikeres gyógyítása koronázta. Először ásványokat helyezett a beteg testrészek közelébe, később már csak kézzel és kézrátétellel gyógyított, ami állítása szerint „nagyobb hatású eljárás”.

– Egy Gassner nevű pap 1774-től előkelő személyiségek előtt, majd nyilvánosan (de mindig hivatásos orvosok jelenlétében) gyógyított a kezeivel. Gyógyításairól igen sok hiteles jegyzőkönyv maradt fenn, volt olyan időszak, amikor kézzel 1100–1200 embert is gyógyított.

– 1780-ban dr. Mesmer ajánlatot tett (kollégájával) a francia akadémiának, miszerint válasszon az akadémia bizonyos számú beteget, ezeknek a felét kezelje tetszése szerint maga az akadémia, a betegcsoport másik felét pedig bocsássák Mesmerék rendelkezésére. Az így elért gyógyeredmények szerint hozzanak azután a módszer hatékonyságáról döntést. A francia akadémia az ajánlatot elvetette. (Ennél tisztességesebb ajánlatot ma sem tudnánk kitalálni.)

1784-ben gróf Puységur 62 gyógyíthatatlan beteg kórtörténetét tette közzé.

– Ugyanebben az időszakban dr. Arnold Wienholt 80 olyan beteget gyógyított sikerrel, melyekről a hivatalos tudomány már lemondott.

– Lomonoszov megálmodta, hogy apja hajótörést szenvedett egy jéggel borított szigeten, melynek a partvonalát is le tudta írni. A holttestet a jelzett helyen – minden lakott területtől igen távol – megtalálták. Lomonoszov ez idő tájt a családjától igen messze tanult, s azt sem tudhatta, hogy apja télvíz idején halászni indult.

– Goethe nyilatkozata: „Megszoktuk, hogy az emberek gúnyolódnak afölött, amit nem értenek”.

– Mesmer doktor nyilatkozata: „Ez volna az a csodálatos tény, melyet mint tény, megczáfolni másoknak engedjük át”.

– Kieser, Eschenmayer és Nasse professzorok rendszerező munkái e témákról 1817-től 1823-ig 12 (!) kötetnyi terjedelemben jelentek meg.

– A francia tudományos akadémia 1825-ben ismét megvizsgálta ezeket a jelenségeket, s egy részüket hivatalosan elismerte (!).

– Korabeli szakértők véleménye a kézzel, telepatikusan vagy különleges képességekkel történő betegségdiagnosztizálásról: „A vádlottat minden esetben el kell ítélni, ha ez a kuráért, diagnosisért vagy gyógyításért díjazást fogadott el”.

– Dr. Ziegler Márton az egész vagyont az irányú kísérletekre, s a jelenségeket egzakt módon mérni tudó műszer kifejlesztésére pazarolta. (Ma már sejtjük, hiábavalóan.)

– Dr. Reichenbach Károly báró 30 000, majd 13 000, mérési eredményekkel összekapcsolt kísérletet végzett, melynek eredményeit ki is adatta. (1849–1852 között).

– Dr. Reichenbach Károly báró 1500 oldalas tanulmányt tett közzé 1855-ben, mely tanulmány javarészt a fizika által ismeretlen jelenségeket tartalmazott.

– „E stabil állapot csak az Igazságra lehet jellemző, mely minden időben egyformán Igaz. Ami pedig változik, az az, ami nem is tartható igaznak!”

– „Galileit, Franklint és Galvanit bolondnak tartották. És most hinnenek kell Galilei bolygórendszerében, a villámhárítóban és a galvanizmusban” (prof. Zöllner Frigyes).

– „Miért akarjuk erőszakkal terjeszteni és közkinccsé tenni e tudást, amikor az egyiptus papok és a görögök papjai a köznép szemei előtt gondosan őrizték.”

– Reichenbach Károly báró felvetette, hogy e jelenségek segítségével feltételezhetően az egészen tömör tárgyaknak a belsejébe is bele lehet látni.

– „Azt tartom, hogy a tudomány különös kötelessége megvizsgálni minden jelenséget. Mellőzni a jelenségeket avagy lerontani a figyelmet, melyet megérdemel, annyi, mint lerontani az igazságot”. (Victor Hugo)

– Dr. Reichenbach Károly báró, Chémismus címszó alatt, a vegyészeten és egy üveg pezsgő kibontásán keresztül elmagyarázza az erjedő és bomló anyagok folyamatait, s bebizonyítja, hogy „tényleg léteznek a sírhantok feletti tüzes kísértetek, melyeket a bomló test gázai lehelnek a levegőbe, s kénytelenek vagyunk beismerni öreganyáink igazát, ... mert nem az ő hibájuk, hogy oly sokáig nem tudtuk felfogni azt, amit ők évezredek óta, mindig állítottak”. „Mert a sírhantok felett látható, mozgó fénytűnemények... egyforma mozgást végeznek, ide-oda hajladoznak, majdnem mind egy sorban tánczolók, némelyek emberalak nagyságúak, mások kicsinyek vagy földön kúszók. Mindannyiuk azonban az új sírhantok felett voltak láthatóak, a régi síroknak nem voltak ilyen tüzes őreik. Ha a test rothadása odalent befejeződött, a világítás megszűnik, a holtak megvezekeltek és elnyerik az örök békét”.

– Hogy mi legyen ezen erő, miképpen hat és melyek a közelebbi sajátságai? Mindezeknek kutatása a tudománynak épp oly kötelessége volna, mint a villamos, avagy egyéb természeti erőknek kutatása. Mert mihelyt valamely természeti erő kinyilatkoztatta létezését, tudományos kérdéseink gárdájába azonnal és nyíltan besorozandó. (Dr. Wajditsch).

– „A hímlőoltást is a néptől tanultuk, a hipnotizálást vásári csepűrá-

góktól lestük el, a masszázssal meg javasasszonyok kezéből vettük ki kenyerük legjavát.”

– 1882-ben Londonban megalakult a Pszichikum Rejtélyes Jelenségeit Kutató Társaság.

– Kora elismert fizikusa, Baret professzor megfigyelései sokaságát nyújtotta át a Brit Tudományos Ismeretterjesztő Társulatnak. E megfigyelések a korszak fizikájába sehogyan sem illettek bele. A társulat – Baret személyére vonatkoztatva – levonta a „megfelelő” következtetéseket.

– Chevreul és Reichenbach voltak az elsők, akik a varázsvesszőt és a táncoló asztalt valós fizikai jelenségekként közös kalap alá vonták.

– „Mint még látni fogjuk, az élők mágikus erői a jövőendő élet erői.”

– „A XIX. század elején J. W. Ritter professzor foglalkozott a varázsvesszős jelenséggel. De hát a felfedezőnek mindenkor és mindenütt meg kellett küzdenie a tudományos szkepticizmussal. Vagy 10 év előtt Ritter könyvét („Siderismus”) kölcsönvettem a Münchener Állami Könyvtárból. E példányt maga Ritter ajándékozta a könyvtárnak, miután ellátta a dedikációjával. S e példány, habár be volt kötve, felvágva mégsem volt. Tehát mintegy 80 esztendő alatt egyetlen olvasója sem akadt! E példa egészen világosan megmutatta nekem, hogy a napjainkban uralkodó vélemény... nem a tudományos kételkedésen, hanem csak a tények mellőzésén alapszik!” (dr. Prel Károly báró, XIX. század vége)

– „Reichenbach, ha több napon keresztül az íróasztalánál dolgozott, Zinkel kisasszony úgy találta, hogy (ódos) légköre, (ma inkább aurának neveznék), mintegy megromolva volt. Egy kevés séta nem sokat javított ezen az állapoton, de ha Reichenbach túlment a hegyeken (3–4 órányira), úgy visszatérése után már megtisztulva volt és maradt egy hétig is.”

– Egy szentívfiú felismerte mindazoknak a betegségét, akiknek a kezét a kezébe vette. Elmondta, hogy ilyenkor a saját testében, ugyanabban a szervben fájdalmat érez. (dr. prof. Liebaul).

– „Senkitől sem vesszük rossz néven, ha magyarázatunkat az ismert körülményekhez képest kielégítőnek nem találja, de olvasónk se vegye rossz néven, hogy a témát – tudományos körökben mesterségesen létrehozott homály miatt –, kielégítő magyarázattal, ez idő szerint ellátni még nem tudjuk.” (1903).

– Laplace, Cuvier és Humboldt kijelentették, hogy e jelenséggel foglalkozni kell.

– „Itt nincs sem vallás, sem filozófia, sem ateizmus, sem materializ-

mus, sem spiritualizmus. Ez a tények és csakis a tények kérdése.” (Pasteur).

– A XX. század elején közismertté válnak Reichenbach fotói, melyekkel a szenzitív egyének által előzőleg pontosan leírt jelenséget sikerült megjeleníteni.

– Egy XX. sz. eleji híradás közli, miszerint „állítólag” Amerikában, emberek megkeresésére kutyákat használnak (legalább ezt ma már elhisszük).

– A kellő bizonyítékok hiányában felállított kutatási tabu, a „nevetésessé tétel” hosszú távon káros a tudományra és a haladásra nézve.

– 1900-tól napjainkig oly sok információ látott napvilágot, hogy ezeket kiemelve sem közölhetjük. Valami megkezdődött. Ma már több ezer dokumentált eset bizonyítja olyan távoli barátok, ismerősök, családtagok „semiből” történő, váratlan megjelenését majd lassú elenyészését, melyet a posta, illető halálhírét közvetítő levele követett. Az e jelenségek iránti növekvő érdeklődés jelzi, hogy a tudományok vagy behódolnak, vagy magukra maradván „csorbát szenvednek”.

– A század eleje óta több ezer „hitetlen” részvételével igazolták, hogy az asztaltáncoltatás nem egyéb, mint egyszerű megnyilvánulása a jövő fizikájának. Pasteur Jordan elsőként vetette fel, hogy e jelenségek az általunk észlelhető háromdimenziós téren kívül zajlanak.

– Társadalmunk nem viseli el a különcöket. Aki kilóg a sorból, azzal az emberek – a hétköznapi józan eszükkel – nem képesek mit kezdeni. Emiatt a társadalom kényszerrel érezve vagy szentté avatja, vagy máglyára küldi, de mindenképpen kiközösíti őket. Ennek ellenére nem várható el a jövő tudományától, hogy az úgy terjedjen, hogy minden „hitetlen” embert külön-külön felkeressünk.

– „Minden új dolog bevezetésénél az ellenállás az újdonság négyzetével arányos.” (dr. Egely György).

Ha utánanéznünk annak, hogy korok tudománya kiket tett nevetéssé, s kiknek az életét próbálta – olykor sikerrel – tönkretenni, megdöbbentő eredményeket kapunk. Anélkül, hogy a lista teljessé válhatna, e listán egymás mellett üdvözölhetjük a fizika, a kémia, az orvostudomány, a technika valamennyi úttörőjét, a gőz, az elektromosság, a vasút felfedezőit, a kórbonctant, a sebészet, az immunológia, a sterilitás vezéregyéniségeit, a csillagászat legjobbjait. S csak sajnálni tudjuk mindazokat, akik a ma tudományának „élharcosaiként”, lábukat az egykor lenézett és megalázott kutatók életművén és hagyatékán megvetve, Goethének, Galvaninak, Galileinek, Laplace-

nak, Humboldtnek, Pasteurnek ellentmondva, megkísérlik csírájában eltaposni a jövőt.

Nem hisszük, hogy mindezekért a tudományt kellene felelőssé tenni! Ez a gyarló, kishitű, hétköznapi, felfuvalkodott emberek hibája... Más szempontból vizsgálva a tényeket; feltételezhetően létezik a magasabbrendű intelligencia. Ha pedig valóban létezik, akkor a mindenkori tudományok kerékkötői mit sem tehetnek arról, hogy kerékkötőknek kellett lenniük, tekintettel arra, hogy e tudományoknak még nem jött el, nem érett meg az idejük. S ezen az alapon állva immár biztosak lehetünk abban, hogy e tudományból bizonyosan Tudomány lesz, amint ennek megérnek a társadalmi, történelmi és etikai feltételei. Mert: „Az, hogy valamit kőbe véstek, még nem garancia az értéke felől”.

Geopatikus vagy földszugárzások

Földünk mélyebb rétegeit, talaját, bioszféráját és erőterét egy ezidáig alig vizsgált, csodálatos szimmetriába rendeződött sugárzás járja át. E sugárzás (mely igen sok összetevőből áll, s melynek intenzitása dinamikusan változik), a fényhez hasonlóan megtörhető, alakítható, interferálható, részeire bontható. *Ez a sugárzás alapvetően természetes eredetű, s azt a talaj mélyebb rétegeinek geológiai adottságai, a felszínen és mélyben folyó vizek áramlásai, a felszín tereptárgyai és sok egyéb hatás megtörrik, szétszórják, torzítják.*

Bárminemű sugárzásokról is van szó, hibát követ el, aki e sugárzásokat a Föld belseje felől a sztratoszféra felé hatónak képzei el. E sugárzások máig felderítetlen, kölcsönös energiakapcsolat részei, mely a Föld belsejétől a sztratoszféráig bizonyosan nyomon követhető, jóllehet azon is túlmutat. Az (első közelítésben s az egyszerűség kedvéért) alapvetően függőleges irányú energiakapcsolatot egyidejűleg a Földtől és a Föld felé hatónak kell elképzelni.

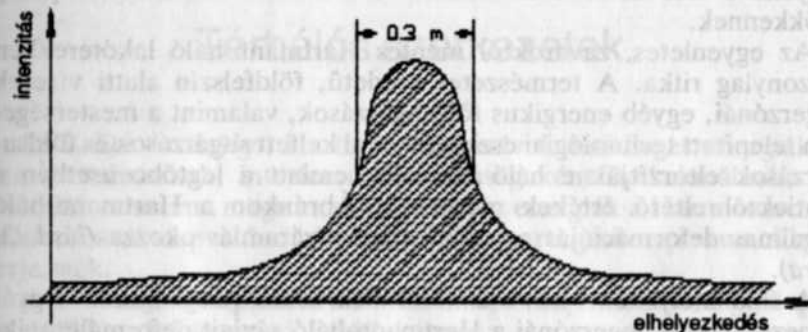
Ósi kultúrák több jelzése arra utal, hogy ezen energiakapcsolat elsődleges energiákat jelentő kölcsönhatásai a Földünket behálózó rendszereket alkotnak. Annak eldöntéséhez, hogy a több száz méteres vagy kilométeres, a több tíz méteres vagy néhány méteres sík és térhálós szerkezetekben (rendszerekben) mely energiák képviselik a primer, s melyek a szekunder energiákat, szubjektív észlelési módszereink már nem elegendők.

A Hartmann-sugárzás

A természetes eredetű földszugárzások legismertebb fajtája, amelyet másképpen É–D-i és K–Ny-i ingersávoknak is neveznek, a Hartmann-háló vagy Hartmann-sugárzás.

Pontosan úgy, ahogyan azt a térképeken a hosszúsági és szélességi körökkel jelöljük, a földgolyót észak–déli és kelet–nyugati erővonalak futják körül, de ezek sűrűsége minden képzeletet felülmúl. E rendszert egymástól függetlenül két magyar ember is felfedezte: Csalány Ferenc gépészmérnök és Hernádi Mihály orvos, ezeket az ingersávokat a világ mégis egy harmadik személyről, Hartmann-hálónak nevezi.

A Hartmann-háló ingersávjainak intenzitását a matematikai Gauss-görbe jó közelítéssel szemlélteti. A sávok szélén a sugárzás az észrevehetetlenségből igen lassan emelkedik ki, majd hirtelen megerősödik, középen maximuma van, s ahogyan jelentkezett, hasonlóképpen enyészik el (lásd. 1. ábra).

1. ábra. A Hartmann-sugárzás intenzitása

Fentiek miatt talán érthető, hogy az intenzívebben károsító sáv szélességet egyesek 0,3 méterben, mások 0,4 méterben határozzák meg. E sávok szélessége 0,5 méterig jól mérhető, de a középső 0,3 méternyi szélességű tartományban nagy mértékben megugrik az intenzitásuk. A továbbiakban ezt a 0,3 méter szélességű, intenzíven érzékelhető sávot fogjuk egészségkárosítónak értékelni.

Amennyiben valamennyi geológiai, domborzati, vízrajzi stb. zavaró tényezőtől eltekintünk, megállapítható, hogy a Hartmann-háló a Föld belseje és a sztratoszféra közti (első közelítésben) függőleges irányú

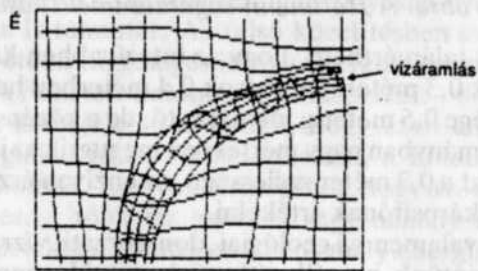
energiakapcsolat része. E megállapítás kozmikus méretekben gondolkodva már nem igaz, s a jelenség fizikája ennél szintén bonyolultabb, de ezekről később lesz szó.

A Hartmann-háló sávjaiba lépő ember szervezete apró, de igen jelentős változásokkal reagál ezekre a sugárzásokra. Mindezek tüzetesebb vizsgálata nem feladatunk, emiatt nem nevezzük e szervei reakciókat se idegáramoknak, se önkéntelen, de igen kismérvű izomtónus-változásoknak, azt azonban tudnunk kell, hogy *e sugárzások életünk részét képezik.*

Ezen ingersávok egymástól való távolsága a terep adottságaitól függ. A talaj véletlenszerűen előforduló agyaglencsési és szárazabb felső rétegei, bizonyos tereptárgyak kevésbé vagy jobban magukhoz húzhatják, eltolhatják, rugalmasan deformálhatják, sűrítethetik vagy ritkíthatják, emberi létesítmények a síkjukba több-kevesebb sikerrel beforgathatják e sávokat. A minden zavaró tényezőtől mentes Hartmann-háló ingersávjainak egymástól való távolsága hazánkban 2,3–2,8 méter, mely távolságok – külföldi szakemberek szerint – az Egyenlítő felé haladva növekednek, a Sarkok felé haladva pedig csökkennek.

Az egyenletes, zavaroktól mentes Hartmann-háló lakóterekben viszonylag ritka. A természetes eredetű, földfelszín alatti vízerek ingerzónái, egyéb energikus földszugárzások, valamint a mesterségesen telepített technológiai eszközök által keltett sugárzások és földszugárzások eltorzítják e háló méreteit, emiatt a legtöbb esetben a fentiekől eltérő értékek mérhetők. Ábránkon a Hartmann-háló rugalmas deformációját egy föld alatti vízáramlás okozza (lásd. 2. ábra).

A föld mélyében futó, s a későbbiek során vizsgálatunk tárgyát képező vízerek ingerzónái a Hartmann-háló sávjait deformálhatják,

2. ábra. A Hartmann-háló deformációja

magukkal párhuzamosíthatják, s az égtájak irányaitól rövid szakaszon eltéríthetik.

A Hartmann-háló egy irányba futó, párhuzamos, szomszédos ingersávjai kifejezetten taszítják egymást, az egyensúlyt a másik oldalon is tapasztalható taszítás alakítja ki. Az É–D-i és K–Ny-i ingersávok mindig egymásra merőleges kereszteződéseit a továbbiakban a Hartmann-háló rácspontjainak, csomópontjainak fogjuk nevezni. (A jelenség fizikája természetesen ennél kissé bonyolultabb, s erről bőven lesz mondanivalónk, nem ejthetünk azonban szót mindazokról a létező, „nevenincs” hálórendszerekről, melyekkel a szakemberek a Hartmann-hálót olykor-olykor összetévesztik. Sajnos ezek között akad olyan hálórendszer is, melynek tájolása a Hartmann-hálóéval megegyezik, csupán az osztása más. Ezeket a szakembereknek a közös konzultációkon kell felismerniük és begyakorolniuk.

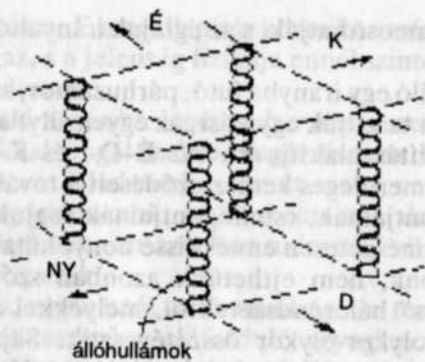
Égészségünk szempontjából kiváltképpen jelentősek a Hartmann-háló 30x30 cm méretű rácspontjai.

Térhálós szerkezetek

Az É–D-i és K–Ny-i Hartmann-ingersávok elsődleges energiákat nem tartalmaznak, interferenciák sokaságaként funkcionálnak, az energiák centruma maga a csomópont. Az energiák a Hartmann-csomópontoktól alapvetően háromféle módon, rezgés-komplexumokban terjednek.

Az első rezgés-komplexum a Hartmann-csomópontokban függőlegesen felfelé és lefelé terjed, kétféleképpen:

1. Egyes frekvenciasávok – hol egymást erősítve, hol egymást kioltva – időben viszonylag stabil állóhullámokat alkotnak. Ezen állóhullámok csomópontjai segédeszközeinkkel jól mérhetőek (lásd. 3. ábra).
2. A Hartmann-csomópont segédeszközeinkkel nem mérhető frekvenciatartományai az állóhullámok rezonanciájában nem vesznek részt, nem gerjednek vagy nem tudnak gerjedni, kizárólag a csomópontokban, függőleges irányban terjednek, az állóhullámok közti térben a függőleges irányú terjedésük pusztán kézzel jól érzékelhető, egészségkárosító hatásuk igen erőteljes. Fentiek korántsem jelentik azt, hogy az állóhullámok belseje e frekvenciasávokkal nem terhelt – sőt, pontosan e frekvenciák a csomópontot térben feltételezhetően

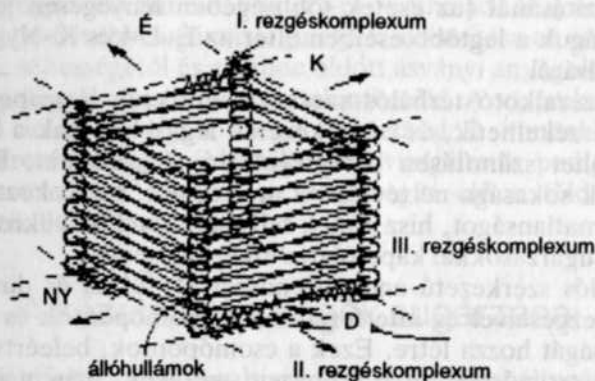
3. ábra

tökéletesen kitöltik. Rezgésük alacsony frekvenciákon, igen lassan, spirál alakban vagy egymást segítve, mintegy „nyomakodva” terjed.

A **második rezgés-komplexum** mindig két-két szomszédos Hartmann-csomópont között terjed, egyéb földszugárzásoktól nem zaklatott térben szigorúan egyenes vonalban, s ha mód van rá, vízszintesen. A padló és a mennyezet síkját követi, a csomópontok közti tárgyakra felmászik és azokat interferenciáival mintegy körülöleli, miközben vízszintes síkban remegve pulzál. E rezgés-komplexum kevésbé energikus rezgésekből áll, de bármely testrészünket érve kisebb intenzitásával is akadálytalanul behatol abba. Egy ágyat a két szomszédos csomópont között elképzelve, ezek a rezgések a csomópontok között húzott képzeletbeli egyenes mentén átkúsznak az ágy alatt, egyúttal felkúsznak az ágyra is, körülölelik az ágyon fekvő emberi testet, majd az ágy túoldalán, a padló síkjában egyesülnek ismét (lásd. a 3. sz. ábra csomópontok közti, szaggatott vonallal jelölt része).

A **harmadik rezgés-komplexum** a síkban sohasem átlós, szomszédos Hartmann-csomópontok egymás feletti, függőleges állóhullámaiból indul ki, s a négy (kocka éleiként jellemezhető), szomszédos csomópont nem azonos fázisban lévő állóhullámai felé tart, illetve azokban záródik, miközben körülöleli az útjába eső tárgyakat.

A fentieket térben elképzelve, minden egyes Hartmann-csomópont minden állóhulláma 8-8 interferencia-csápjával, mint (független) térbeli középpont, kapcsolatot tart fenn a vele szomszédos, hozzá legközelebbi négy csomóponttal. (lásd. 4. sz. ábra). E jelenség a tulajdonképpeni Hartmann-háló.

4. ábra. A Hartmann-vonalak térhálós szerkezetének kialakulása egy kocka oldallapjaiként szemléltetve

A fentiekből következően a Hartmann-rendszer térháló formájában él, rezeg és károsít. E háromféle rezgés-komplexum feltételezhetően képes arra, hogy bármiféle árnyékolás esetén, a védelmek és egyéb torzító erők hatására egy kicsit megsemmisülve, de ettől bizonyos távolságban, az interferenciái sokaságával újraépítse önmagát.

Egyéb térhálós rezgés-komplexumok

A térhálós Hartmann-szerkezet, bár önállóan vizsgálható, nem önmagában létezik. Leszámítva a több kilométeres kiterjedésű, ma még ellenőrizhetetlen térhálókat, a gyakorlati és mérési tapasztalatok bizonyítják, hogy *térhálós szerkezetek sokasága létezik, s alkot egyetlen, általunk felmérhetetlen és felfoghatatlan, dinamikus pulzáló rendszert*. E rendszerből a Hartmann-háló kiemelése és vizsgálata olyan mintavétel volt, melynek megismerése a földszugárzások különös fizikájának megértéséhez, ezen keresztül pedig az egészség megőrzéséhez vagy visszaszerzéséhez vezethet.

A többi térhálós szerkezet a Hartmann-rendszerrel és egymással csodálatosan összefonódó egységet alkot, egymástól sohasem független, de szubjektív észlelési szempontjaink szerint éppúgy vizsgálható egymástól függetlenül, ahogyan szemünk teszi ezt a színekkel.

E térhálós szerkezetek intenzitása jobbra gyengébb a Hartmann-háló intenzitásánál (az esetek többségében lényegesen gyengébb), irányítottaságuk a legtöbb esetben eltér az É–D-i és K–Ny-i égtáji irányok tájolásától.

E rendszeralkotó térhálós szerkezeteket csak a szuperérzékeny emberek érzékelhetik, és e szerkezetek legtöbbje csak a legritkább esetben jöhet számításba betegségokozó tényezőként. E térhálós szerkezetek sokasága ne tévesszen meg senkit, s ne okozzon zavart vagy bizalmatlanságot, hisz ennek felismerésével helyükre kerülhetnek a földsugárzásokkal kapcsolatos elképzeléseink.

A térhálós szerkezetű energiarendszer él, lüktet és dinamikusan változik, rezgéseivel és interferenciáival csomópontok és állóhullámok sokaságát hozza létre. Ezek a csomópontok, beleértve a Hartmann-háló csomópontjait is, sohasem merevek, hanem igen stabil szappanbuborékként, vizen himbálódzó, de lehorgonyzott labdáként, egymás fölé kötözött léggömbökként, gyertyák lángjaiként ide-oda remegnek.

A térhálós szerkezetektől eltérő (egészségkárosító) sugárzások

A mélyben folyó vizek sugárzásai

Földünk mélyebb rétegeit éppúgy behálózzák, keresztül-kasul járják a felszín alatti vízáramlások, mint testrészeinket a véredek és a nyirokerek. Olyan áramlásokról van szó, melyek semmiképpen nem kapcsolhatók az ismert, felszíni vízfolyásokhoz. A vizek a föld mélyében öklömnyi üregekben csörgedeznek, mészkőben, sziklák között, maguk vájta barlangrendszerekben rohannak, egyik homokszemcséből a másikba szivárognak, vagyis minden variáció előfordulhat. Sugárzásuk a vízáramlás és gyakran a vízzel jól átítatott rétegek teljes szélességében tör elő (alakul ki), s függőlegesen, de az áramlás kanyarulatait mindenkor követve, kapcsolódik más sugárzásokhoz.

A vizekre jellemző sugárzás a feltételezéseink szerint a térhálós szerkezetű sugárzásokból jön létre – melyek a Föld mélyében is léteznek –, s e szempontból a mélyben áramló vizek és a térhálós

szerkezetek egymásra hatása hasonlóképpen vizsgálható, mint ahogyan egy üvegprizma színeire bontja a rajta áthaladó fénysugarakat. A vizek legintenzívebb sugárzásai (melyek intenzitása az áramló vizek sodrásától, sebességétől és a benne oldott ásványi anyagoktól is függ) elméletileg függőleges irányúnak tekinthetők. A vizeknek egyéb, függőleges irányítottaságtól eltérő sugárzásai is vannak, de ezek egészségkárosító hatása jelentéktelen, vizsgálatuk pedig jelenlegi hiányos ismereteink birtokában nem segíti elő a földsugárzások különös fizikájának megértését.

A kőzetsajátosságok sugárzásai

A kőzetek folytonosságának szinte minden megváltozása okozhat az illető megváltozásra jellemző sugárzást. E másodlagos sugárzások energiáikat a térhálós szerkezetű földsugárzásokból nyerik. E szempontból megkülönböztethetünk kőzetelmozdulások, törésvonalak, felszín alatti kőzetpedések, érctelések, ásványianyag-kicsapódások, fém sók kicsapódásai, kőzetcserélések okozta sugárzásokat, s e lista korántsem teljes. Intenzitásuk sokszorosa lehet az ezidáig taglalt földsugárzások intenzitásának. Érdemes lenne fizikai szempontból is foglalkozni ezekkel a kőzetekre is jellemző felgerjesztő folyamatokkal.

Ezek a sugárzások, a kőzetcserélésekre jellemző sugárzásokat kivéve, leggyakrabban vonalszerűek vagy sávyszerűek, jobbra függőleges irányítottaságúak, de (sajnos) egyes vidékeken tapasztalhattunk olyan, ferde síkú vagy éppen vízszintes irányban terjedő, méternyi szélességű sávokat, melyek hatalmas területeken, geológiai szempontból mégis lokálisan, pontosan váll- és fejmagasságban, felnőtt emberek tízezreinek életét keserítették meg.

A kőzetcserélések sugárzásai rendszerint előbb vagy utóbb kipattanó földrengésgócot jeleznek. Ezek intenzitása évszázadokig gyakorlatilag mérhetetlen, a földrengés kipattanása előtt – esetleg órák alatt – azonban több ezerszeresére, milliószorosára növekszik ez az érték. E folyamatokban valószínűleg jelentős szerepet játszanak a kőzetek kristályszerkezetével összefüggő piezoelektromos jelenségek. A kőzetcserélések földrengések előtti intenzív sugárzása minden egyéb földsugárzásnál erősebben, azokkal interferenciát alkotva terjed a tér minden irányában, s pánikhangulatot kelthet a háziállatok és a vadállatok körében.

A barlangok, az üregek sugárzásai

Intenzitásuk roppant gyenge, valamiképpen, de általunk még nem vizsgált módon kapcsolatban áll a felszín alá zárt levegőrétegekkel, melyek pontosan kitöltik az ilyen föld alá zárt üregeket, barlangokat. E sugárzások mindig függőleges irányban terjednek.

A kőolaj, a földgáz, a bauxit, a vasérc, az uránérc stb. földsugárzásokkal rokon sugárzásai, a bauxit és az agyaglencsék, a széntelepek sugárzásai

E lista lehetne a legkevésbé teljes, de a nyomasztó ezredvég az egészségmegőrzés és egy emberibb élet mellett főképpen ezek kutatásával és vizsgálataival nyithatna szolid, de biztos távlatokat az emberiségnek.

Mesterséges eredetű káros (föld)sugárzások és egyéb, földsugárzásokkal rokon sugárzások

Mihelyt a tudományos radiesztezia létjogosultságot nyer, szerénytelenül nyilvánosságra fogjuk hozni annak a több tízezernyi „technokrata” terméknek a listáját, melyek sugárzások özönét zúdítják ránk. Ezen termékek sokaságának jövőbeni átalakítása, helyes megtervezése azonban nem a mi feladatunk lesz, hanem a jövő tervezőinek és mérnökeinek a hatáskörébe fog tartozni. E sugárzások alatt természetesen földsugárzásokkal rokon, gyengécske hatásokat kell érteni, melyek egy egészséges életmódot folytató embernek nem ártanak.

A drótdarab két vége

Minden egyes drótdarabnak, villának vagy kanálnak, hosszabb fémtárgynak a két vége között olyan – *szubjektív módszereinkkel mérhető*

– *alapvető különbség van, mely izomtónusaink más és más jellegű megváltozására készíti szervezetünket. E különbség mechanikus hatásokkal nem érhető el, mai fizikai mérőeszközeinkkel – még – mérhetetlen, a tárgy elkészítése (a drótdarab levágása) pillanatában kialakul, s a tárgy e különbséget mint tulajdonságot a továbbiakban megtartja.*

E különbözőséget mint tulajdonságot szervezetünk határozott módon érzékeli, de ebben az érzékelésben nem a látás, nem a hallás, nem a tapintás, nem az ízlelés és nem a szaglás dominál, és az érzékelés nem kötődik sem hő-, sem fájdalomérző idegekhez.

Ez az érzékelés bárkiben tetszés szerint kifejelezhető, vagyis az ez irányú képesség alapvetően adott bennünk.

Mivel ez az érzékelőképesség nem kapcsolható sem az empátiához, sem a telepátiához, sem a megérzéshez, parapszichológiai képességnek éppen nevezhető, de elvetni semmiképpen nem tanácsos, mert aki elveti, saját maga felett mond ítéletet. Valószínűleg azon *semmibe vett és tönkretett ősi érzékszerveink egyikének működéséről van szó*, mely – rejtve – (még) mindannyiunkban megtalálható.

Attól tartanunk, hogy e hatodik érzékszervünk működése miatt esetleg máglyára kerülünk, ma már szerencsére nem kell, mivelhogy Rudolf Steiner szerint ez az ősi, tizenkét féle érzékszervünk közül még csak a hatodik lenne, melyet hosszú évezredek után – s most már talán tudatosan – ismét felismerhetnénk (anno 1910).

Ha bárki következetesen megpróbálja kezébe venni és használni az ingát, a lengyel pálcát, a rezonátort, a rugót, az ágvillát, a biológátort, a Rayométert, a Rayotest készüléket stb, akkor hamar rájön (rádöbben), hogy a kezében tartott segédeszköz egy-egy fémtárgy vagy drótdarab vizsgálata közben következetesen mindig ugyanabba az irányba fog elmozdulni, kilengeni.

Ha valaki – narkomániától mentes életmód mellett – e képességet illetően esetleg a meglévő és jól működő érzékszerveire hagyatkozik (hasonlóképpen ahhoz, mint ahogyan a vakoknak a hallásuk, a süketeknek a látásuk élesedik), elmélyült figyelemmel és nyugodt koncentrációval, a tenyere közepével a drótdarab ugyanazon végből jövő hideg- vagy meleghatásra, *bizsergésre* érezhet rá; ha a látás agyi funkcióját próbálja (gondolati úton) élesíteni, akkor szürkületkor vagy sötét helyiségben a drótdarab egyik végén *kékes fényben ragyogó koronajelenséget láthat, a másik végén pedig sárgát vagy pirosat.*

Figyelemre méltó megfigyelésünk szerint fentiek olyannyira *agyifunkciók*, hogy ezekkel kapcsolatosan nem elegendő a szemünk

megszokott, „hétköznapi” használata. E jelenségeket még azok a szkeptikusok is képesek voltak pontosan észlelni, megfogalmazni és leírni, akik e jelenségekből nem hittek és nem láttak semmit, ám nyomban szemükbe villant a tünemény, mihelyt egy olyan illető vállára vagy háta közepére tették az egyik kezüket, aki a jelenséget éppen „látta”.

E jelenségek lényegét kettős vakpróbákkal már a múlt század közepén tisztázták; hasonló információk több-kevesebb pontossággal valamennyi azóta megjelent könyvben szerepelnek.

Fenti észlelések kapcsán semmiféle szerepet nem játszik a fémtárgy anyaga, s hogy ne legyen túlságosan bonyolult e mérhetetlen és megfoghatatlan jelenség kezelése, mi magunk a drótdarab bizsergető érzést keltő végét – melynél a rezonátor, lengyel pálcá kifelé, a rugó felfelé mozdul el – elneveztük pozitívnak, a másik végét pedig, mely esetében az elmozdulás ellentétes, a tenyerünk közepét érő hatás pedig „hüvösre” emlékeztet, elneveztük negatívnak.

Az e jelenségekkel kapcsolatosan fellelhető információkat ma már tíznel több magyar nyelvű kiadvány (is) tárgyalja, mi, szerény pár oldalon keresztül, más témákkal szeretnénk foglalkozni.

Ettől függetlenül fel szeretnénk hívni a figyelmet a mesék ezreiben visszatérő háromágú szigonyra, melyet az ördögfiókák kezében szoktunk meg, de Neptun is ezt használja, a seprűre, mely a boszorkányok kezébe illik, a villámokra, melyeket Zeusz markol, s a varázspálcákra, mely minden jóra való tündérnek a személyi tulajdona. Fentiek mind-mind azt sugallják, hogy akik új és lényegbevágó információkat szeretnének a jövő évezred fizikájáról szerezni, érett fejjel, sürgősen értékeljék át ezeket a csodálatos meséket, mert ezek hordozzák a távoli jövő misztikus üzeneteit.

Egy modernebb fizika alapjaihoz

Tetszőleges számú karikát, korongot, hengert vagy golyót egy sorba rakva bármikor megállapítható, hogy a sorban páros vagy páratlan számú karika, korong, henger vagy golyó helyezkedik-e el. Csupán a sor végén vagy tetszőlegesen megválasztott helyén kell egy megfelelően érzékeny szakembernek lengyel pálcával, rezonátorral, ingával, Rayotest márkajelzésű készülékkel vagy pusztá kézzel egyetlen mérést végeznie. E szempontból a karikáknak, a korongoknak, a hengereknek vagy a golyóknak egy sorban kell ugyan lenniük, de nem

feltétlenül kell összeérniük, „egy tengelyen”, akár néhány méternyire is lehetnek egymástól.

Egy sorba rakott, páratlan számú karika, korong, henger vagy golyó esetén – a folyamat lényegétől függetlenül – segédeszközainkkal jelentős erősségű, ezen alakzatok által gerjesztett energia mérhető a sor tetszőlegesen megválasztott helyén vagy a sor végén, esetleg az így kialakított sor tengelyirányában, akár nagyobb távolságokra is.

Egy sorba rakott, páros számú karika, korong, henger vagy golyó esetén ezen alakzat energiagerjesztési folyamata elmarad, vagy tökéletesen lerontja egymást.

A fentiek szerint egy sorba rakott alakzat „egy tengelyűségén” kismértékben, talán a nádszálhoz hasonlíthatóan, „hajlítani” is lehet (lásd A hajlított pálya című rövidke fejezetet).

Ami pedig fentiekből következik, az nem más, mint a tudományos radiesztézia betörése a csillagászatba és az ortodox fizikába, vagyis: az égitestek együttállásának újabb szabályszerűségei.

Égitestek együttállása

Kísérletileg igazolható, hogy Naprendszerünkben a bolygók, a Holdunk és a Nap, de összességében páratlan számú égitest együttállásakor a Föld geopatikus saját tere jelentősen deformálódik.

Ezek az együttállások gigantikus energiákat aktivizálnak a kozmoszban, s ezeket az energiákat az elsők közé lehetne sorolni azok közül, amelyek megérették a kutatásra.

Az a máig nem vizsgált erőhatás, melyet az égitestek együttállása aktivizál a kozmoszban, az összes – szintúgy alig vizsgált – földi geopatikus erőteret 2,5 milliárd kilométernyi távolságból 10–16 méterrel, 4,5 milliárd kilométernyi távolságból 3–8 méterrel is képes deformálni, átrendezni, odébbtolni.

Az égitest-együttállások azon eseteiben, amikor a képzeletbeli egytengelyűség egyik résztvevője a Föld, a földsugárzások térhálós szerkezete intenzíven deformálódik, s ez a jelenség feltehetően az egész földgolyót érinti.

Tömegeik arányában, s anyagbolygólukhoz való relatív közelségük folytán feltehetően a holdak is jelentős befolyást gyakorolnak bolygójukra, míg más bolygókra alig vannak hatással.

Félreértés ne essék, ez a hatás nem a gravitáció, mert e hatás – mely

az együttállás előtt több nappal már érezhető – az együttállást követő néhány órán belül elenyészik.

Mérési eredményeink sorozatán nyomon követhető, hogy ez a kozmoszon keresztül kialakuló hatás – igen lassan, de biztosan – hogyan gyúri le a neki ellentartó földi erőtereket, s hogy ezek a földi erőterek (összenyomott rugóhoz hasonlóan) hogyan állnak vissza – lehetőseikhez mérten azonnal – az eredeti helyükre.

Fentiek szempontjából a Jupiternek és valamelyik holdjának, valamint a Földnek az együttállása alig befolyásolja a földi erőtereket, míg a Jupiter erőterét feltehetően jelentősen megviseli, ugyanígy: a Földnek és holdjának, valamint a Jupiternek az együttállása feltételezhetően alig van hatással a Jupiterre, míg jelentős mértékben deformálja a földi erőtereket.

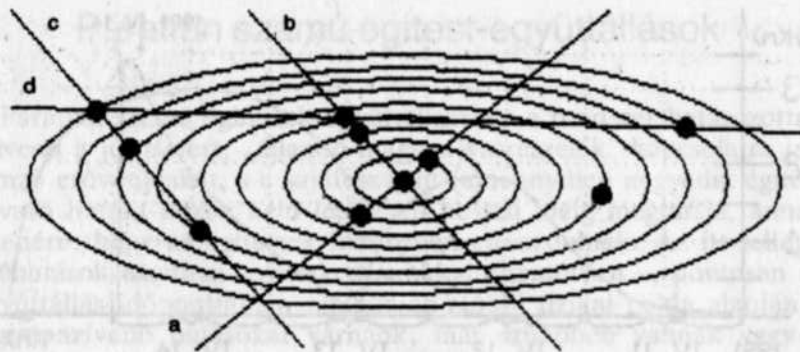
Szempontjaink szerint a Naprendszer égitestjeinek együttállása mindazokban az esetekben egyszerűen csak együttállást jelent, melyet a csillagászok együttállásként vagy szembenállásként jelölnek meg, s mely együttállásnak részese a Föld is, nem jelent azonban együttállást ebben az értelemben az asztrológusok által jelzett mindazon esetek sokasága, melyben a Földünk nem áll „egy tengelyen” más égitestekkel.

A jövő fizikájának nyelvére lefordítva ezt a mondatot, *együttállás címszó alatt az asztrológusok túl sokat, a csillagászok túlságosan kevés esetet jelölnek meg.* Együttállást jelentenek az 5. ábrán a, b, c, d-vel jelölt esetek, valamint a Föld–Hold–Nap egytengelyűségének esetei, mert ezek az esetek változtatják meg a Föld geopatikus erőterét a legintenzívebben.

Az 5. ábrán az a, b-vel jelölt esetek, valamint az újhold és telihold napjainak várható csillagászati időpontját a Csillagászati évkönyv évente előre közli, a c, d típusú esetekre pontos számítógépes programok kidolgozása folyamatban van. Ez utóbbi nem bonyolult feladat, elkészítéséhez azonban e fejezet hátralévő részét és a Hajlított pálya című rövid pár sort is figyelembe kell venni.

Páros számú égitest-együttállások

Páros számú (de legkevesebb négy) égitest együttállásakor energikusabb hatások nélküli, igen változékony erőterekkel kell számolnunk, melyek sajátosságai leginkább a szélben kócolódó, hosszú női hajhoz hasonlítanak. Ezen erőterekben helyel-közzel, rövid időre

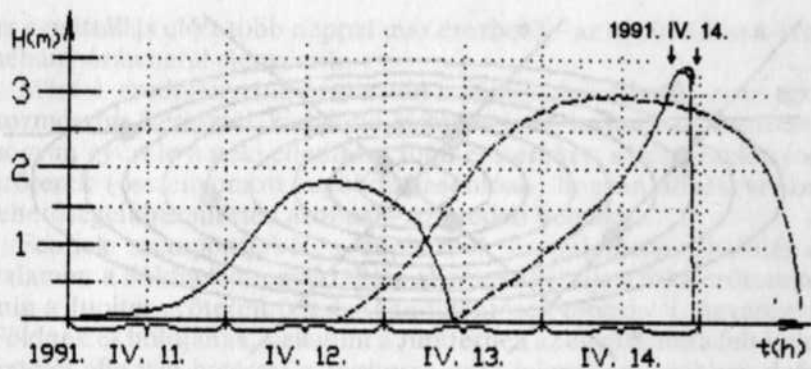
5. ábra

felismerhetőek a mágneses mezőkre jellemző erővonalak, de az erőterek oly gyengék, hogy hatásuk a földi geopatikus terekre nem számottevő.

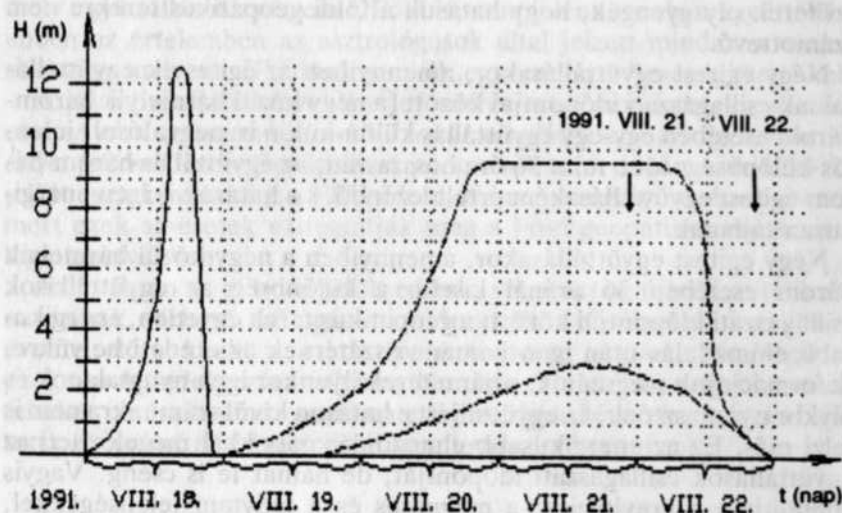
Négy égitest együttállásakor, amennyiben az égitestek együttállásainak csillagászati időpontjai között (a négy közül bármelyik három-három esetében egy-egy együttállás külön-külön is megvalósul) jelentős különbség, több mint 36 óra hossza van, az együttállás három-három égitest együttállásaként értelmezendő, s a hatások is igen energikusan zajlanak.

Négy égitest együttállásakor, amennyiben a négy közül bármelyik három esetében 36 óránál kisebb a különbség az együttállások csillagászati időpontjai között, a geopatikus terek egyetlen, energikusabb elmozdulás után igen hamar visszatérnek az eredeti helyükre, deformációjuk megszűnik, s bár e terek ilyenkor igen nyugtalanok és olykor nyomasztóak, az együttállást e hatáson kívül számunkra nem is jelzi más. Ez az energikusabb elmozdulás napokkal megelőzheti az együttállások csillagászati időpontját, de hamar le is cseng. Vagyis ellentétben a gravitációs, a mágneses és a fénytani jelenségekkel, éppen amikor valamiféle mérhető hatást várnánk, javában „csend” honol (lásd: 6–7. ábrák).

Négy égitest együttállásakor, amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között gyakorlatilag nincs különbség (az együttállások órákon belül lezajlanak), előfordulhat, hogy a geopatikus terek mérhetően nem is deformálódnak. Az 1991-es Nap–Föld–Hold–Szaturnusz négyes együttállásakor a Hold erőtere oly mértékben „zavart

6. ábra. Négyes égitest-együttállások (Merkúr–Nap–Föld–Hold). Szaggatott vonallal a hármás égitest-együttállásra jellemző görbék, a nyilak az együttállások csillagászati időpontját jelölik

7. ábra. Négyes égitest-együttállások (Merkúr–Vénusz–Föld–Nap). Szaggatott vonallal a hármás égitest-együttállásra jellemző görbék, a nyilak az együttállások csillagászati időpontját jelölik

be”, hogy a geopatikus térhálókat egyáltalán nem mozdultak el. (Megfelel egy teljesen üres diagramnak.)

Páratlan számú égitest-együttállások

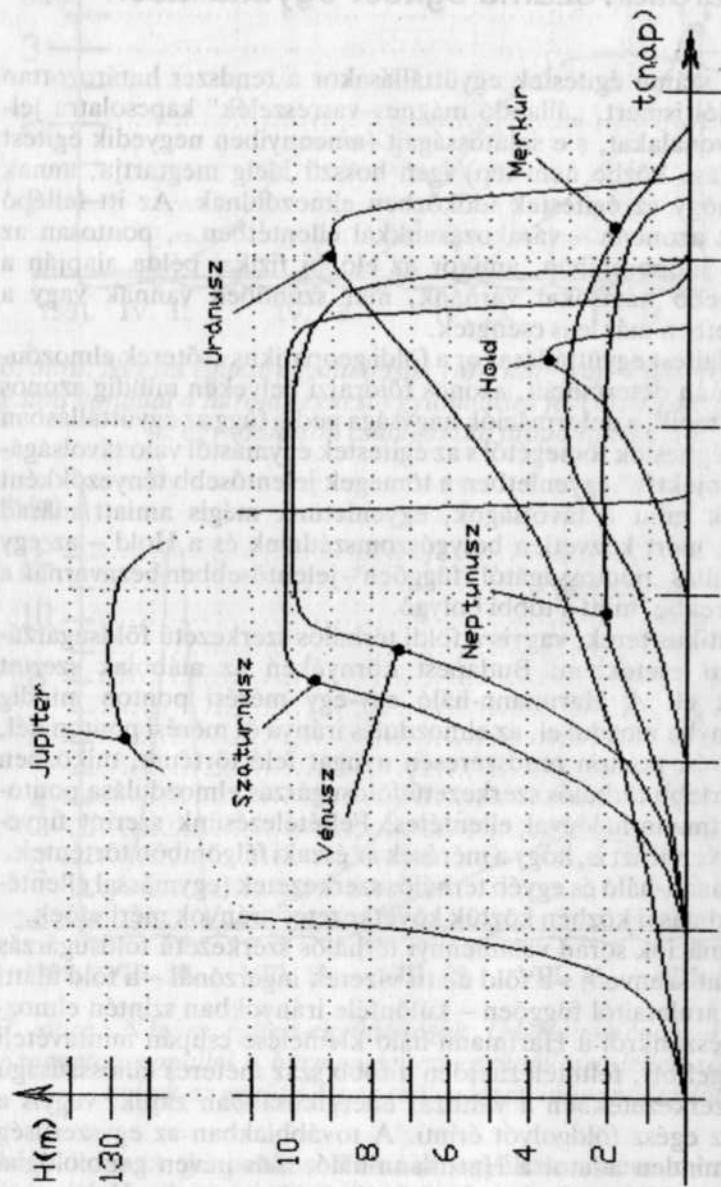
Páratlan számú égitestek együttállásakor a rendszer határozottan felveszi a jól ismert, „állandó mágnes–vasreszelék” kapcsolatra jellemző erővonalakat, s e sajátosságait (amennyiben negyedik égitest zavaró hatása közbe nem lép) igen hosszú ideig megtartja, annak ellenére, hogy az égitestek időközben elmozdulnak. Az itt fellépő erőhatások azonban – várakozásunkkal ellentétben –, pontosan az együttállás időpontjában, amikor az előbbi fizikai példa alapján a legintenzívebb hatásokat várnánk, már szűnőben vannak vagy a legtöbb esetben már le is csengtek.

Három égitest együttállásakor a földi geopatikus erőterek elmozdulása szigorúan determinált, azonos földrajzi helyeken mindig azonos irányba történik, a deformációk nagysága pedig függ az együttállásban részt vevő égitestek tömegétől s az égitestek egymástól való távolságától. E „szubjektív” egyenletben a tömegek jelentősebb tényezőkként szerepelnek mint a távolságok, egyenletünk mégis miatt marad szubjektív, mert közvetlen bolygósomszédaink és a Hold – az egy tengelyen állás „pontosságától” függően – jelentősebben bezavarnak a földi erőterekbe, mint a többi bolygó.

A geopatikus terek, vagyis a földi térhálós szerkezetű földszugárzások a fenti esetekben, Budapest környékén az alábbiak szerint mozdulnak el: A Hartmann-háló egy-egy mérési ponton mindig azonos irányba mozdul el, az elmozdulás iránya öt mérési ponton dél, három mérési ponton rendszeresen nyugat felé történik, miközben több, ismertebb térhálós szerkezetű földszugárzás elmozdulása pontosan a Hartmann-hálóéval ellentétes. Feltételezésünk szerint figyelembe kell venni azt is, hogy a mérések az északi félgömbön történtek.

A Hartmann-háló és egyéb térhálós szerkezetek (egymással ellentétes) elmozdulásai közben köztük következetes arányok mérhetőek.

E deformációk során valamennyi térhálós szerkezetű földszugárzás torzulásokat szenved, s a föld alatti vízerek ingerzónái – a föld alatti vízer kanyarulataitól függően – különféle irányokban szintén elmozdulnak. Részünkről a Hartmann-háló kiemelése csupán mintavételi jelentőséggel bír, feltételezhetően a több száz méteres élhosszúságú térhálós szerkezetekben a változás energikusabban zajlik, vagyis a jelenség az egész földgolyót érinti. A továbbiakban az egyszerűség kedvéért minden adatot a Hartmann-háló, más néven geobiológiai háló deformációjára adunk meg. A 8. ábrán bemutatjuk a Hartmann-

8. ábra. Hármasszámú égitest-együttállások jellemző példái. A nyíl az együttállások csillagászati időpontját jelöli

háló deformációját azon égitest-együttállások eseteiben, amikor a Nap és a Föld mellett a Naprendszer különféle bolygói álltak harmadikként „egy tengelyen”.

Öt égitest együttállása

Amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között alig van különbség, a geopatikus terek elmozdulása igen energikus és hosszan tartó.

Amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között jelentős a különbség, legelőnyösebb, ha a páros égitest-együttállások igen megbízhatatlan és változékony erőterű eseteit kihagyva (ezekben a ritka esetekben is) a három-három égitest együttállásainak lehetőségével számolunk.

Három-öt égitest együttállása esetén a geopatikus energiamezők sohasem szuperponálódnak egymásra, a térhálós szerkezetű földsugárzások elmozdulásai során mindig a legenergiikusabb hármasszámú egytengelyűség hatása mérhető.

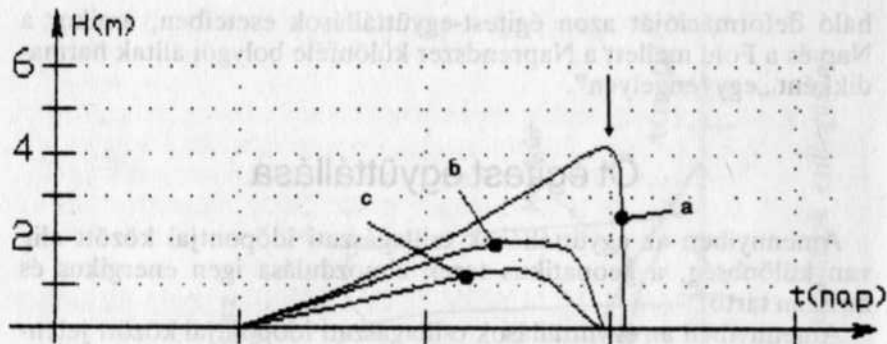
Általánosságban megállapítható, hogy az égitestek együttállására jellemző térhálótorzulások sohasem szuperponálódnak egymásra.

Ugyanazon három égitest egymást követő, többszöri együttállása során, a mérési tapasztalatok szerint, a földi térhálós szerkezetű földsugárzások differenciáltan deformálódnak, ezen differencia mértéke pedig attól függ (és minden esetben méterben jól kifejezhető), hogy jelzett égitestek mennyire pontosan voltak „egy tengelyűek” az együttállásuk során (lásd a Nap-Föld-Hold többszöri együttállását szemléltető 9. ábrát, és a Nap-Föld-Merkúr többszöri együttállását szemléltető 10. ábrát!)

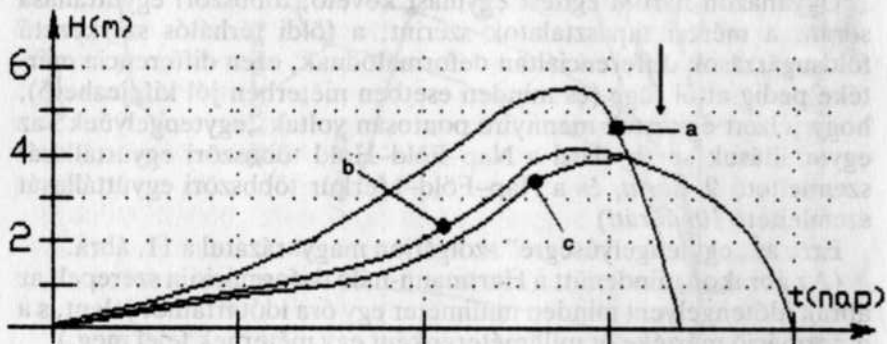
Erre az „egy tengelyűségre” szolgáljon magyarázatul a 11. ábra.

(Az ábrákon mindenütt a Hartmann-háló deformációja szerepel, az ábrák időtengelyein minden milliméter egy óra időtartamot jelent, s a deformáció mértéke öt milliméterenként egy méternek felel meg.)

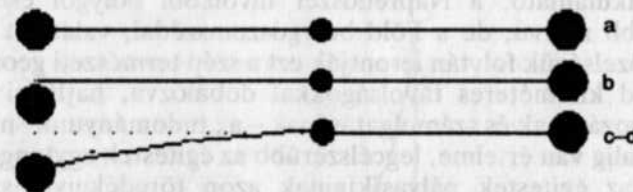
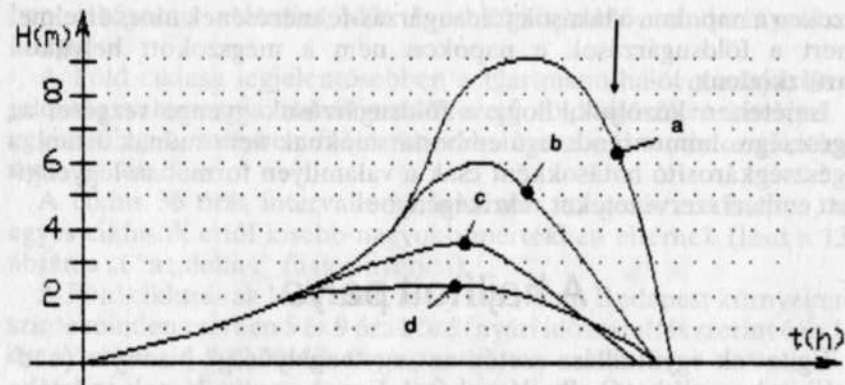
Amennyiben a kizárólag páratlan számú égitest-együttállásokban rövid időre negyedikként a Hold is létjogosultságot kér, a földsugárzások térhálós szerkezete követhetetlenül is megzavarodhat. Ez időtartam alatt e kozmikus hatások a páros számú égitest-együttállásoknak megfelelően lerontják egymást, e hatásokat azonban érzékenyebb idegrendszerű embertársaink olyannyira megérik, hogy ehhez képest a frontátvonulások hatásai teljesen jelentéktelennek tekinthetők.

9. ábra. Föld–Hold–Nap együttállások. (A görbék lefutása az egytengelyűségből adódó eltérések miatt más és más).
 a jelű görbe: tökéletes együttállás és egytengelyűség napfogyatkozással (1991. VII. 11.)
 b) 1991. II. 14.
 c) 1991. II. 28.
 (A nyíl az együttállások időpontját jelöli)

10. ábra. Merkúr–Föld–Nap együttállások. (A nyíl az együttállások csillagászati időpontját jelöli). A görbék lefutása az egytengelyűségből adódó eltérések miatt más és más
 a) 1991. VI. 17.
 b) 1991. III. 2.
 c) 1991. X. 3.

11. ábra. Az „egytengelyűségből” adódó eltérések ugyanazon égitestek együttállása esetén. A nyíl az együttállás csillagászati időpontját jelöli. a–c–d esetben az „egytengelyűség” igen távoli, ez esetben a „hajlított pálya” elve érvényesül

Fel szeretnénk hívni a figyelmet arra, hogy páratlan számú égitestek együttállásának intenzív fűldsugárzásokat deformáló hatásai esetén mindannyiunkban ma még ismeretlen változások zajlanak, e hatásokat *mindenki megérzi*, s ez világszerte elhamarkodott politikai döntésekhez, betegségek kialakulásához vezethet, e napokon jelentősen növekedhet a közúti balesetek száma, vulkánkitörések és földrengések formájában aktivizálódhat a föld mélye. A jövőben ezzel kapcsolatosan még sok egyéb, ez idáig alig vizsgált hatásra és jelenségre derülhet fény, melyek közvetve vagy közvetlenül az emberiség további baklövéseinek is okozói lehetnek.

Elképzelésünk szerint a páratlan számú égitestek együttállásai, a földtani jelenségek, a fűldsugárzások, valamint az emberiség lelkiállapota között igen szoros kapcsolat áll fenn.

E szempontok mellett csak legutolsóként jöhet számításba az, hogy

ezek a napokon a lakások földsugárzás-felmérésének nincs értelme, mert a földsugárzások e napokon nem a megszokott helyükön tartózkodnak.

Ismételten közöljük, hogy a földsugárzások gyenge rezgései az egészséges immunrendszerű embertársainknak nem tudnak ártani, s egészségkárosító hatásokként csak a valamilyen formában legyengített emberi szervezeteket veszik igénybe.

A hajlított pálya

Égitestek együttállása esetén az „egy tengelyűség” bizonyos (nád-szálhoz hasonlítható) elhajlást elvisel. Ennek az elhajlásnak az értéke előre kalkulálható, a Naprendszer távolabbi bolygói esetében a legnagyobb mérvű, de a Föld bolygósomszédai, valamint a Hold, relatív közelségük folytán lerontják ezt a szép természeti geometriát.

Milliárd kilométeres távolságokkal dobálózva, hajlítási sugarak meghatározásának és számolgatásának – a „tudományunk” mai állása szerint – alig van értelme, legcélszerűbb az égitestek egy tengelyűsége mellett, az égitestek pályasíkjaik azon töredékeivel számolni, melyeket az égitestek az együttállás csillagászati időpontja előtti negyedik naptól az együttállás csillagászati időpontját követő első napig megtesznek.

Ebbe a kalkulációba a Földhöz közeli égitestek is szépen illeszkednek (lásd az előző, 11. ábrát).

A földsugárzások ingersávjainak 36 óránként ismétlődő eltérései

A földsugárzások térhálós szerkezete, átlagosan 36 óránként, rövid időre jelentősen deformálódik.

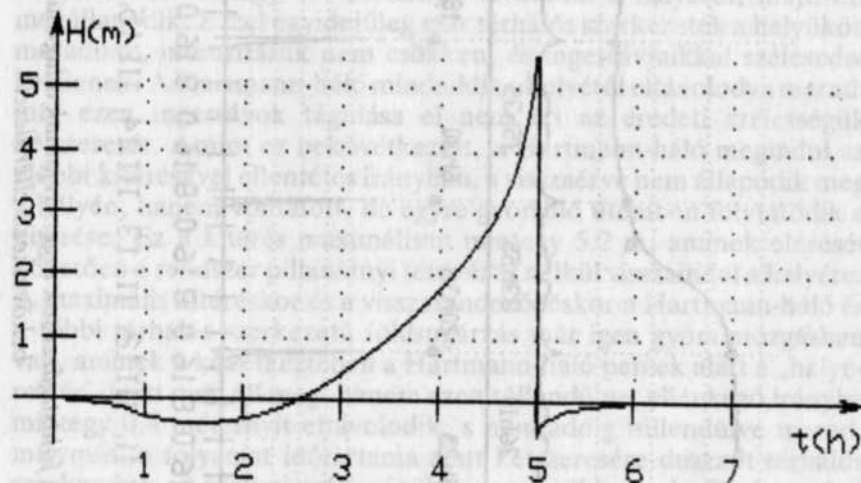
Annak eldöntéséhez, hogy a jelenség az egész földgolyóra kiterjedő, egyidejű pulzálás-e vagy a szélességi körök mentén hullámvonalban terjedő örvénylő deformáció, esetleg a kontinensekre jellemző geopatikus tértörvény, intézményesített és következetes kutatásokra lenne szükség. E fejezetek nagy horderejű tényeinek kutatásait szerény anyagi lehetőségeink mellett nem áll módunkban részleteseb-

ben elvégezni, valamint időt és energiát rabló tanulmányokban kifejtteni.

A Föld ciklusa legjelentősebben a Hartmann-hálót torzítja, de a jelenség valamennyi térhálós szerkezetű földsugárzásra kiterjed, s egyidejűleg a mélyben folyó vízerek ingerzónái is deformációkat szenvednek.

A ciklus 36 órás intervalluma hosszabb átlagolás eredménye, az egyes ciklusok ettől kisebb-nagyobb mértékben eltérnek (lásd a 13. ábrán a „t” a „delta t” függvényében).

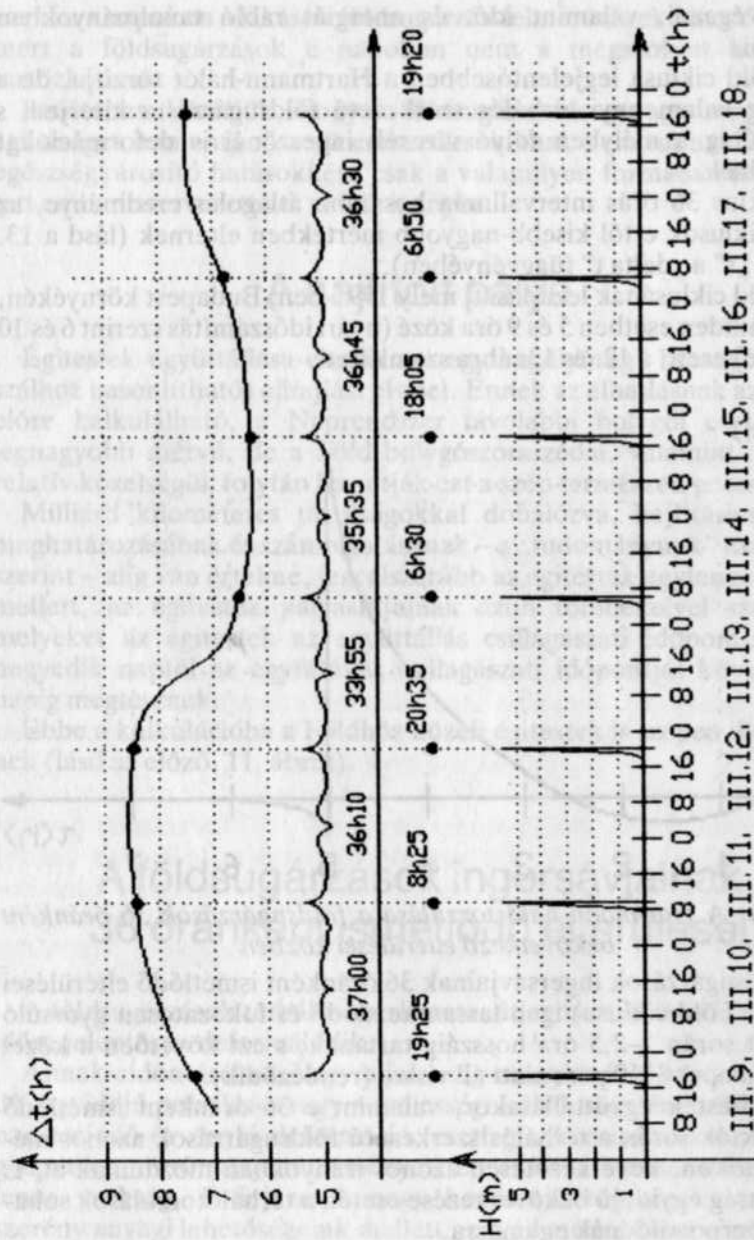
A Föld ciklusának lezajlását, mely 1991-ben, Budapest környékén, szinte minden esetben 5 és 9 óra közé (nyári időszámítás szerint 6 és 10 óra közé) esett, a 12. és 13. ábra szemlélteti.

12. ábra. A Hartmann-háló torzulása a földsugárzások 36 óránként bekövetkező eltérései közben

A földsugárzások ingersávjainak 36 óránként ismétlődő eltérései (vagyis a Föld ciklusa) igen lassan kezdődő és fokozatosan gyorsuló folyamat során 2–2,5 óra hosszáig tartanak, s ezt követően a közel eredeti állapot 8–10 perc alatt áll vissza (rendeződik).

Az égitestek együttállásakor, valamint e 36 óránként ismétlődő deformációk során a térhálós szerkezetű földsugárzások azonos mérési pontokon, következetesen azonos irányokban mozdulnak el. E két jelenség egyidejű bekövetkezése esetén a térhálótorzulások sohasem szuperponálódnak egymásra.

13. ábra. A földszugárzások ingersávjainak átlagosan 36 óránként bekövetkező eltéréseit

Igen kevés mérési adat birtokában ma még nem jelenthetjük ki, de feltételezésünk szerint négy égitest együttállása esetén, amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között időbeli különbség gyakorlatilag nincs, a Föld ciklusa elmarad. Ez, amennyiben sokszoros ellenőrzés kapcsán bizonyítást nyerne, igen jól illene a jelenség fizikájába.

Ami a diagramba nem fér bele

A jelenséget megelőzően a földszugárzások intenzitása felerősödik, egyúttal mintegy „előjelet vált”, s a Hartmann-háló vontatottan megindulva, mintegy 0,4 méternyit távolodik a helyéről, majd ott megállapodik. Ezzel egyidejűleg más térhálós szerkezetek a helyükön maradnak, intenzitásuk nem csökken, és ingersávjakkal szélesedni kezdenek. A Hartmann-háló mindaddig a helyétől eltávolodva marad, míg ezen ingersávok tágulása el nem éri az eredeti szélességük kétszeresét. Amint ez bekövetkezett, a Hartmann-háló megindul az előbbi kitérésével ellentétes irányban, s visszaérve nem állapodik meg a helyén, hanem vontatott, de egyre gyorsuló ütemben folytatódik a kitérése. Ez a kitérés maximálisan mintegy 5,2 m, aminek elérését követően a rendszer pillanatnyi tétovázás nélkül visszaindul a helyére. A maximális kitéréskor és a visszarendeződéskor a Hartmann-háló és a többi térhálós szerkezetű földszugárzás már igen gyors mozgásban van, aminek a következtében a Hartmann-háló percek alatt a „helyére” ér, de itt nem áll meg, hanem ezen túllendülve, ellenkező irányba mintegy 0,4 méternyit eltávolodik, s mindaddig túllendülve marad, míg más, a folyamat időtartama alatt kétszeresére duzzadt térhálós szerkezetek az eredeti szélességükre nem csökkennek. Ezek eredeti szélességükre csökkenésével egyidejűleg a Hartmann-háló is a helyére kerül, de várakozásunkkal ellentétben még nem a „régit”, mert sokáig ellenkező előjelű rezgésekre készített szerkezetünket, s nyilvánvalóan ez idő alatt az egészségkárosító hatása is szünetel.

A jelenség a geopatikus rezgések interferenciáinak nyilvánvaló zavarával jár. A Föld ciklusának időszaka alatt sokfajta rezgés észlelhetően megváltozik, s a legalacsonyabb frekvenciáktól kezdve a legtöbb, egyébként kellemetlen érzést és hidegséget keltő földszugárzás kellemes melegérzetet kelt, vagyis szubjektív feltételezésünk szerint a 36 óránként ismétlődő ciklus időtartama alatt valamennyi földszugárzás egészségkárosító hatása szünetel.

Olykor előfordulnak „műsoron kívüli” ciklusok is, melyekre a 24 óra a jellemző, s egy ízben a ciklus időpontja, valószínűleg hasonló szituációkban, áttevődött. A differencia szintén 24 óra volt.

Igen gyakori, olykor napjában többször is megfigyelhető egy rendkívül gyors, összességében 10–15 percig tartó, kb. 5,2 méteres deformációt okozó jelenség, melynek legfőbb sajátossága, hogy a földsugárzások rezgésszáma a gyors eltolódások következtében *érezhetően* megváltozik. Szubjektív érzéseink szerint ilyenkor a Hartmann-háló csomópontjai erősen pozitívvá válva, igen kellemes melegérzetet keltenek, de ugyanez a hatás másoknál depressziót, nyilalló fejfájást, fejben érezhető tompa nyomást okozhat. Ez utóbbi, gyors lefolyású ciklust sikerült mérnünk 01 és 02 óra körül, 11, 12, 14, 16 óra körül, valamint esténként és az éjszakai órákban is, s bár lefolyásában és a deformáció mértékét tekintve igen hasonlatos a Föld ciklusához, (csak annál jóval gyorsabb), ezzel kapcsolatosan még semmiféle törvényszerűséget nem sikerült felismernünk.

Mi lenne, ha...?

Mi lenne ha bebizonyosodna, hogy a Föld ciklusa az egész földgolyóra kiterjedő, egyidejű pulzálás?

Csak ténszerűen, és csupán azért, hogy ez szeget üssön némelyek fejében:

Mint említettük, a Föld ciklusa teljes lezajlása alatt szünetelnek a földsugárzások károsító hatásai, hiszen a földsugárzások „mással vannak elfoglalva”. Ha most feltesszük, hogy e ciklus az egész földgolyóra kiterjedő és a szélességi körök mentén egyidejűleg mérhető pulzálás, akkor nyomban rákérdezhetne valaki: vajon mikor mérhető ez a ciklus Greenwich, Tbiliszi, Calcutta, Sao Paulo vagy Alaszka környékén? Ebből – de csak akkor, ha ez a variáció igaznak bizonyulna – kiderülne, hogy ez idő tájt Manausban, Bogotában, Guatemalában, Celebes szigetén *még* mélyen alszanak, Omszkban, Los Angelesben, Mexikóban pedig *már* mélyen alszanak az emberek, s a testükön közben végigrezgő földsugárzás ez időszak alatt nem károsít senkit, sőt: erősíti ezeknek az embereknek az immunrendszerét. Ez esetben csak egyetlen olyan dinnyeszelete lenne a Földnek, ahol ezek a jótékony hatások nem érvényesülnek, vagyis ahol az egymást követő Föld-ciklusok időpontjaiban (este vagy reggel 5 és 9 óra között, nyári időszámítás szerint este vagy reggel 6 és 10 óra

között) az emberek vagy *még* nem, vagy *már* nem alszanak, s ebbe a szeletkébe esne bele a Kárpát-medence, vagyis kis hazánk is. Ez esetben nyugodtan elmondhatnánk, hogy a Föld ciklusa az egész emberiség immunrendszerét erősíti, békés és nyugodt álmát biztosítja, kivéve a mi hosszúsági körünk alatt élő embereket.

Mi lenne, ha bebizonyosodna, hogy a Föld ciklusa a szélességi körök mentén hullámvonalban terjedő, esetleg az északi és déli félgömbön az Egyenlítőig átlós irányban kigyózó, s onnan folytonosan visszatérő hatás? Ez esetben (szolgáljon megnyugtatósnak) a földsugárzások hatásaitól a világ minden legyengült immunrendszerű embere szenvedne, vagyis ez a ciklus nekik sem biztosítana zavartalan álmot.

Mi lenne, ha bebizonyosodna, hogy a Föld ciklusa a kontinensekre jellemző kontinentális térörvénylés? Ezt semmiképpen nem lehet elmondani. Ez esetben minden egyes kontinensre külön-külön kellene ezeket a méréseket elvégezni.

Érezzük azonban, hogy a „térörvénylés” helyébe sokkal elegánsabb kifejezés is kerülhet, s hogy e mérési eljárások kapcsán kezdetben Pohl Gusztáv báró század eleji léggömbkísérletei is létjogosultságot fognak kérni.

Transzformáció

Ha bármilyen földsugárzásokkal rokon térbeli rezgés, térhálós szerkezetű földsugárzás vagy mesterségesen telepített, földsugárzásokkal rokon rezgés hatósugarába kitűnően gerjeszhető anyagot teszünk (a szempontjaink szerint pl. faopált, tigrisszemként ismert ásványt, hibátlan szélű üvegpoharat, porcelánkészletet vagy körszimmetrikus peremű tányért), e kitűnően gerjeszhető anyagok – nyilvánvalóan makro- és mikroszerkezetüket illetően *formák* – a különféle sugárzások hatásaira sajátos, szubjektív érzeteink szerint pozitívnak nevezhető sugárzással válaszolnak.

Jól gerjeszhető anyagok esetében a sugárzás a nagyfeszültségű technikában ismert módon az élek és a csúcsok mentén koncentrálódik (él- és csúcshatás), az erősen ívelt felületeken szóródik, szigorúan körszimmetrikus és finoman kidolgozott alakzatok (karikák, korongok, hengerek) esetében pedig mint üregrezonátorokból terjed.

Az emberi test saját bioenergiája az igen jól gerjeszhető, fülben, nyakban, zsebben hordott féldrágaköveket szintén felgerjesztheti! Ez nem minden féldrágakő esetében igaz, de fejfájás, arcüreggyulladás

sok, fülproblémák, bőrpír, kiütések vagy allergia esetén ezek okozója lehet.

Transzformáció/2.

Ha egy sorba helyezett, páratlan számú golyók tengelyirányába, az önmaguk által gerjesztett erőterbe kitűnően gerjeszthető anyagot (tigrisszem, faopál stb.) helyezünk, az odahelyezett anyag, felgerjedve, visszahat az egy sorban elhelyezett golyókra, s az azok által gerjesztett, eredetileg és szubjektív érzeteink szerinti negatív teret pozitívvá változtatja.

Ha egy sorba helyezett, páratlan számú golyók tengelyirányába, az önmaguk által gerjesztett erőterbe rosszul gerjeszthető anyagot (esővíz kicsorbult vagy repedt szájú pohárban vagy repedt porceláncsészében), a golyók által gerjesztett, tengelyirányú erőter negatív jellege nem változik.

Transzformáció/3.

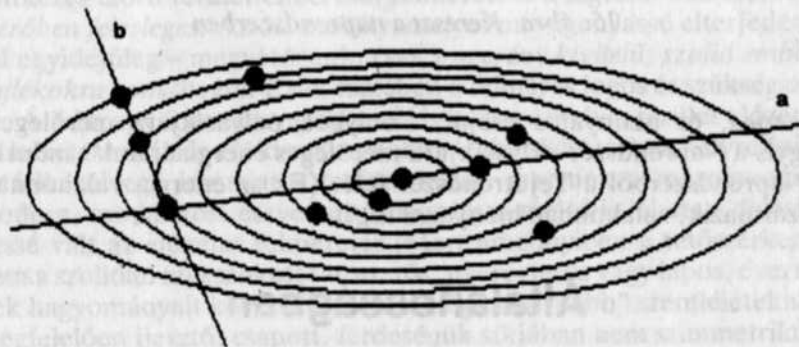
Ha páratlan számú golyók sorában – melyek szubjektív megítélésünk szerint sajátos, tengelyirányú negatív teret gerjesztenek – bármelyik golyót, ezen közösen gerjesztett erőterénél erősebb pozitív hatású erőter éri (gerjeszti), ez a golyó visszahat az egész sorra, s az eredetileg mérhető, negatív tengelyirányú erőter mérhetően pozitívvá változik.

Ha páratlan számú golyók sorában – melyek szubjektív megítélésünk szerint sajátos, tengelyirányú negatív teret gerjesztenek – bármelyik golyót, ezen közösen felgerjesztett erőterénél erősebb negatív hatású erőter éri (gerjeszti), az eredetileg mérhető negatív, tengelyirányú erőter negatív marad, egyúttal igen energikussá válik.

(Amikor a „mester” a világ első villanymotorját a professzor urak előtt egy asztalon megforgatta, megkérdezték tőle az idős, bölcs emberek: „Jó, jó, valóban forog ez a micsoda, ...de tulajdonképpen mire lehet ezt használni? S akkor a „mester”, némi gondolkodás után, tehetetlenül tárta szét a karját. Mert nem jutott eszébe semmi, amire egy villanymotort fel lehetne használni. El tudnánk ma képzelni az életet villanymotor, mosógép, kávédaráló, metrószerelvény, hűtőszekrény, autó nélkül? Nehogy századszor, ezredszer is ugyanebbe a hibába essen bele a gyanakvó emberiség!)

Az égitestek transzformációs hatása

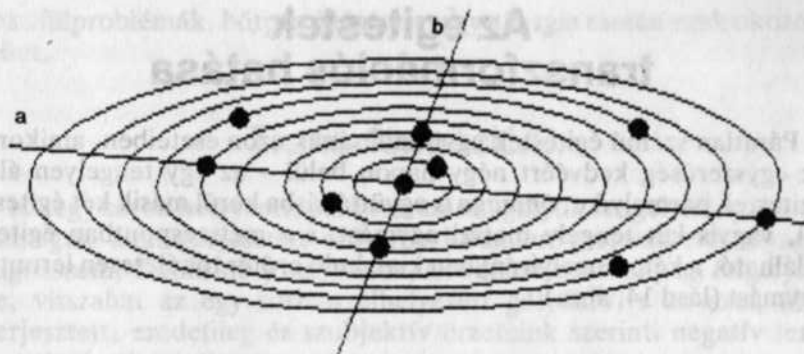
Páratlan számú égitestek együttállásának azon eseteiben, amikor – az egyszerűség kedvéért négy napon belül – az egy tengelyen álló égitestek bármelyike, *önmaga is* együttállásba kerül másik két égitesttel, vagyis két tengely metszi egymást, s a metszéspontban égitest található, a két, tengelyirányban kialakuló erőter tökéletesen lerontja egymást (lásd 14. ábra).

14. ábra. Az égitestek transzformációs hatása

Az égitestek szupertranszformációs hatása, avagy: kereszt a naprendszerben

Páratlan számú égitestek együttállásának azon eseteiben, amikor – az egyszerűség kedvéért négy napon belül – az egytengelyűségben három vagy öt égitest áll együtt, s a középső égitest maga is 90 fokos, tehát derékszögű együttállásba kerül másik két égitesttel (lásd a 15. ábrát), az égitestek között fantasztikus erősségű, a megszokottal *ellenirányú* erőter alakul ki, minden előző esettel ellentétes elmozdulásra készítette az együttállásban részt vevő égitestek saját geopatikus tereit. Erre szerencsére az idáig nem sikerült mérési eredmények formájában bizonyítékot szereznünk. Ez esetben a Naprendszer

15. ábra. Kereszt a naprendszerben

felgerjed, és iszonyatos erejű, a bolygók pályasíkjára merőleges, vagyis a Naprendszer pályasíkjára merőleges energiaáramlás indul el a Naprendszerből a Tejútrendszer felé. (Ez az energia valahonnan elszármazik, valahonnan hiányozni fog!)

Általánosságban

Amennyiben a fenti szupertranszformációban – négy napon belül – az egyik tengelyen három, a másikon négy égitest áll merőlegesen együtt, a négy égitest által gerjesztett erőter tökéletesen lerontja egymást, vagyis semlegessé válik, így a legegyszerűbb esettel, három égitest együttállásával állunk szemben. Amennyiben azonban a négy égitest együttállásának és egytengelyűségének a csillagászati időpontjai napokkal eltérnek egymástól, az előző szupertranszformációval kell számolni!

A szupertranszformációs hatást valószínűleg befolyásolja az együttállásban résztvevő égitestek egymáshoz viszonyított tömege, illetve távolsága, de *azt* a napot, amikor a kereszt közepében a Napunk fog állani, feltétlenül ismernünk kell! (lásd 15. ábra).

Fenti esetekben értelemszerűen A hajlított pálya című fejezetben leírtakat is figyelembe kell venni.

A lakóházak és az irodaházak építés előtti telekfelmérése

Szerte a világon, lassacskán hazánkban is, egyre többen jutnak el annak felismeréséig, hogy a lakóházak, irodaházak felépítése előtt érdemes felmérni a telken, hová kerüljön az épület, ahol a legkevésbé érik majd a benne lakó, dolgozó embereket a kellemetlenkedő földsugárzások.

Dicséretes fejlődés, csak hogy ez a felismerés néhány száz (ezer?) évet késett! Mi már eljutottunk odáig, hogy a lakóházak, irodaházak, építkezés előtti területfelmérése, felmérése a legtöbb mai esetben, *merőben felesleges*. Az ősi szabály, melyet mi – igen lassú elterjedésével egyidejűleg – megvételünk, csak a *szerény kivitelű, szolid emberi hajlékokra vonatkozik!* Ezek esetében a felmérés jogos és szükségszerű. Ám ha egy formatervezett családi házra – mely a terület előzetes felmérése után és a földsugárzásoktól legkevésbé terhelt helyre épült –, felkerül egy iszonyatos tetőszerkezet, melynek a megnevezése: modern, csodálatos, észveszejtő, irigylésre méltó is lehetne, feleslegessé vált az előzetes felmérés. Mert amennyiben a tetőszerkezet nem a szolidan megszokott sátortetős, nyeregterős vagy lapos, évezredek hagyományait követő, hanem a „legmodernebb” szemléleteknek megfelelően ijesztő, csapott, ferdeségük síkjában nem szimmetrikus, az egyik felülete csak töredéke a másik oldali tetőszerkezet felületének, esetleg ez a felület össze-vissza tagolt, a ház mellől, a kertből vagy az utcáról, még öt-nyolc méterről is magához fogja vonzani a környékbeli vízerek sugárzásait, melyek elkerülése lett volna a célunk.

Épp ezért mindenkinek, aki építkezés előtti területfelméréseket vállal, ezután figyelembe kell vennie a leendő épület tetőszerkezetének kialakítását is!

Irodaházak esetében pedig felelőtlen, s főképpen pedig napjainkban már *beperelhető* az a szakember, aki ilyenek előzetes területfelmérését a jó pénz reményében elvállalja, s aláírásával képes igazolni azt, hogy az általa felmért területen az irodaház jó helyen lesz akkor is, ha annak összes anyagát: a néhány tízezer köbméternyi cementet, sódert, vasanyagot, téglát, műanyag szigetelő elemeket, fémmel bevont ablaküvegeket stb., a helyszínre szállítják és ott kerek vagy szögletes egészszé formálják azt. Mert az ilyen betonkolosszusok (toronyházak) iszonyú tömegben felhasznált anyagai akár száz méter távolságból is képesek az elkészült épület alá vonzani a környékbeli vízerek egész-

ségek sugárzásait, de az sem elhanyagolható, hogy a pinceszinten elhelyezett csővezetékek, alagsori hőkicserélők, épület alatti garázsokból ki s oda beközlekedő gépjárművek mesterségesen „telepített” sugárzásai ellen a mai európai ember, a legyengült immunrendszerével, védekezni sajnos már alig képes.

És most döbbenhetünk rá arra, hogy sok-sok gyakorlati tapasztalat alapján miért értékelődött fel az ingatlanoknak olykor ötszörös értékére egy szolid, barátságos, földszintes, fából készült német bioház!

A pihenő, a társalgó és a zsidongó

Ősibb vagy több száz éves épületeket, illetőleg azok romjait járva, nem csekély megilletődéssel nyugtáztuk a felismerést: nem csupán néhány ember romantikus fantáziálgatása az, ami minden korban foglalkoztatta az őseinket is!

Mozaikmintázatokon, romkertekben, lépcsőfeljárók előtt és hivatali helyiségek külső terénél igen gyakoriak voltak az olyan előregyártott mozaiklap-rajzolatok vagy ősibb mozaikrajzolatok, melyek felett a minták kirakása vagy a mozaiklapok lerakása óta nem mérhető semmiféle földszugárzás.

Ne csodálkozzunk, ez is az ősi bölcelet része!

E mintázatokról tudni kell, hogy az állandó fekvőhely alatt ilyent használni nem célszerű, mert a mozaiklapok vagy alakzatok által keltett, igen kellemes érzést is megelégheti a szervezetünk, a lakás többi részében azonban érdemes ilyen védelmeket használni.

Ilyen mintázatokat nem közlünk, mert ezek legyártása úgymesteremberek és szakcégek feladata lenne. A szakcégeknek és a téma iránt érdeklődőknek azonban érdemes megjegyezniük, hogy mi az ezzel kapcsolatos kutatásokban és gyártmányellenőrzésben partnerek vagyunk.

Biotér-szelídítők, geopatogén sugárzástörők

Ha néhány tízezer ember halála után az illetékesek rá fognak jönni arra, hogy a panelházak pincei-alagsori csőköteges hőkicserélői, össze-vissza kígyózó csővezetékei és a lakóterek alatti garázsokban

lévő gépkocsik kapcsolatban állanak ezeknek az egyébként legyengült immunrendszerű embereknek a halálával, s a tudományt kötelezni fogják arra, hogy fejtsse meg ezt a feladványt (hiszen azért emésztik az adófizetők pénzét, hogy ezt megtegyék), végtelen egyszerűséggel fogjuk tudomásul venni, hogy a kényszeredetten mikroszkópjába tekintő tudomány bennünket talál meg.

Kicsit kételkedve, kissé értetlenül, s némi irigységgel nyugtázzuk, hogy egy-egy sporteseményt húsz-harminc nagyvállalat támogat és mecénás bankok sokasága „szponzorál”, míg mi néhányan, magánemberként kínálódunk egy olyan témakörrel viaskodva, mely tulajdonképpen minden embert érint. (Nem a mi szégyenünk, hogy az általunk kutatott jelenségek máig nem mérhetőek!).

Az alábbi eszmefuttatást közreadjuk ugyan, de a továbbiakban mindaddig nem foglalkozunk vele, míg észbe nem kap az építőipar, az életbiztosításokból élő valamennyi cég vagy az ország, s következetesen, jelentős összegű anyagi támogatást nem nyújt a radiesztéziail kutatásokhoz.

Ha egy sorban elhelyezett, páratlan számú izzólámpák valamelyikét bekapcsoljuk (áramot vezetünk keresztül rajta), a páratlan golyókra (gömbfelületekre) vonatkozó rezgés, a térből általuk gerjesztett erőter pillanatokon belül elenyészik.

Ha egy agresszív erőteret gerjesztő, nehéz fémtárgyra oldalról vízszintes irányú, erőteljes, mégsem bántó sugárzást bocsájtunk, a fémtárgy alatt és felett lévő emeleteken az egyébként megszokott, hideg, kellemetlen rezgések, földszugárzásokkal rokon sugárzások nem lesznek mérhetőek.

Ugyanígy, a panelházak csőköteges hőkicserélőinek, kígyózó csővezetékeinek, garázsába beálló gépjárműveknek földszugárzásokkal rokon erőterei a legoptimálisabban ott alakíthatóak vagy szüntethetők meg, ahol keletkeznek.

Ezen testfájdító erőterek függőleges irányítottágúak, amiből az következik, hogy a majdani biotér-szelídítők, geopatogén sugárzástörők a hőkicserélők, a csövek vagy a gépjárművek mellé, a legközelebbi függőleges falra kell, hogy kerüljenek, a külső fal mellé telepített csőrendszereknél pedig majd úgy kell eljárni, hogy e biotér-szelídítők lehetőleg a falak síkján kívülre, az „utcára” sodorják ki a minden esetben kellemetlen, függőleges irányú erőtereket. E biotér-szelídítők ugyanis a saját erőterekkel vízszintes síkban kell, hogy ériék e kellemetlenkedő közműveket stb.

Természetesen e kis tanulmány csak a már meglévő létesítményekre

vonatkozhat, a még tervezés alatt álló lakóépületeket úgy kell kialakítani, hogy e hőcserélők és csőkégyók, no meg a garázsok ne a hálószobák alá kerüljenek.

A földszugárzások kivédésének legújabb (??) lehetősége

Mérési eredményeink tömege bizonyítja, hogy bármiféle, földszugárzásokkal rokon energiacsere időtartama alatt a földszugárzások térhálós szerkezete zavarokat szenved, lokálisan sérül, ideiglenesen mintegy átrendeződik.

Majdnem minden emberi tevékenység helyileg erősebb és energikusabb energiaáramlásokat indít meg a tevékenység környezetében, mint amilyen energiákkal a földszugárzások rendelkeznek. E tevékenység lehet valamilyen tárgy elmozdítása, odébbtolása, ma még mérhetetlen energiacserek (pl. kézrátétel, élőfa-terápia stb.), vagy akár egy harangzúgás, de ez utóbbiról ugyanitt, később lesz szó. A folyamatosan pótlódó energiákkal szemben a földszugárzások térhálós szerkezete valahogy úgy viselkedik, mint ahogyan a víz elhúzódik a vízbe mártott test térfogatának a helyéről (pl. kézrátételes gyógyítás, élőfa-terápia), a nem pótlódó energiák kiegyenlítődése esetén pedig úgy viselkedik, mint ahogyan a vízbe mártott cukrot a víz feloldja. Ezzel a nem pótlódó energiával minden élettelen tárgy rendelkezik, de e sajátos energia csak akkor jelentkezik energiaként, ha a tárgyat odébbtoljuk, elmozdítjuk, új helyre tesszük. Ezen a nem pótlódó energián kívül minden élő és élettelen tárgynak van saját sugárzása is, mely szintűgy energiaként kezelhető, s e sajátos és csak az illető (személyre), tárgyra jellemző sugárzás, történetesen egy személy elmozdulása vagy egy tárgy odébbtolása esetén (a tárgy nem pótlódó energiájának elenyészése után) kölcsönhatást alakít ki az új környezetében lévő földszugárzásokkal.

Mihelyt a fenti energiacserekből részt vevő testek, élőlények energiaállapota kiegyenlítődik – esetleg az energiacsere valami folytán megszakad (ember esetén pl. a kézzel gyógyítás megszűnik, a megelégedettség érzetét pillanatnyi gond váltja fel, vagy az intenzív mentális gondolatok energiaállapota lecseng, esetleg stabilizálódik), a térhálós szerkezetű földszugárzások eredeti állapota, illetőleg új, stabil egyensúlyi állapota helyreáll.

Érdemes megemlíteni, hogy amíg a fenti energiacserek bármelyike folyamatban van, a földszugárzások esetleges egészségkárosító intenzitásai szünetelnek, mondhatni: a földszugárzások „mással vannak elfoglalva”.

Példaként említjük meg, hogy egy helyiségbe bevitt palackozott ital, amennyiben azt éppen a Hartmann-csomópontba teszik, az előzőleg feltérképezett földszugárzásokat 30 másodpercig képes úgy lekötni, hogy ez idő alatt az előtte felmért földszugárzások egyikét sem lehet a helyiségben mérni.

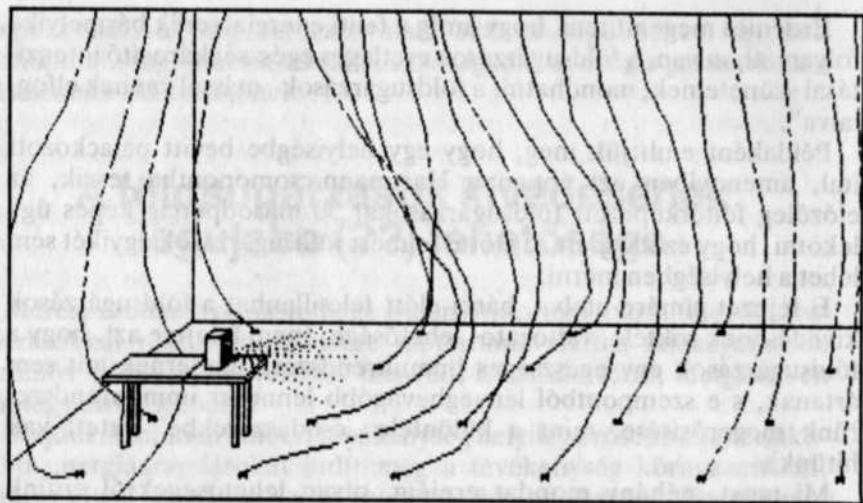
E fejezet címére utalva, bárki előtt felcsillanhat a földszugárzások kivédésének sokféle, változatos lehetősége, (nem felejtve azt, hogy a földszugárzások egy egészséges immunrendszerű embernek mit sem ártanak, s e szempontból lényegbevágóbb lenne az immunrendszerünk megerősítése, mint a különféle „csodaszerekbe” vetett vak hitünk).

Mi most, néhány mondat erejéig, olyan lehetőségekről ejtünk szót, melyekkel a későbbiek során, szorult helyzetünkben, élni érdemes.

Az egészségkárosító földszugárzásokat a templomi harangzó több száz, olykor több ezer méter sugarú körben elhárítja (a föld színére nyomva elfekteti), s a földszugárzás a területre a harangzúgás befejezését követően 1–1,5 perc múltán tér vissza. Hasonlóképpen, a mantrájoga több helyiségben egyidejűleg, a lassú, örökzöld dallamok pedig néhány méter sugarú körben legerjesztik, megsemmisítik, kiszorítják a földszugárzásokat, míg ugyanez a legkevésbé sem mondható el a fiatalok által igen nagy becsben tartott együttesek örök lázadást képviselő számairól, melyek ugyanezeket a földszugárzásokat többszörösen felerősítik, jelentősen megnövelve azok egészségkárosító határait.

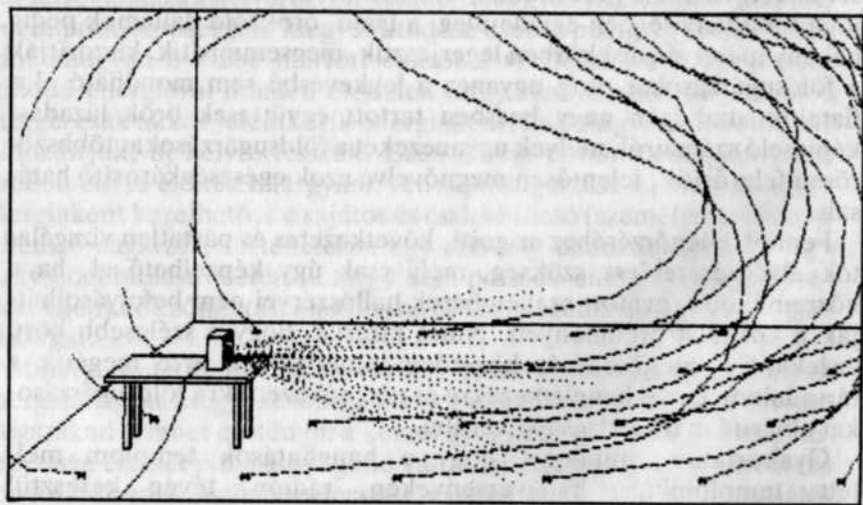
Fentiek ellenőrzéséhez szigorú, következetes és pártatlan vizsgálatok elvégzésére lesz szükség, mely csak úgy képzelhető el, ha a közreműködő, avatott szakemberek hallószervei nem befolyásolhatják a vizsgálat eredményeit. Nincs kizárva, hogy a szélesebb körű érdeklődés kiteljesedését követően, amennyiben erre megérik a társadalom, egyes hanglemezekre és magnókazettákra földszugárzásokat elhárító márkajelzés fog kerülni.

Gyakorlatilag mindegy, hogy e hanghatások templom mellett, templomban, hangversenyeken, rádión, tévéen keresztül vagy lemezjátszó hangszórójából érvényesülnek-e, az egészségkárosító földszugárzások szubjektív módszereinkkel érzékelhető

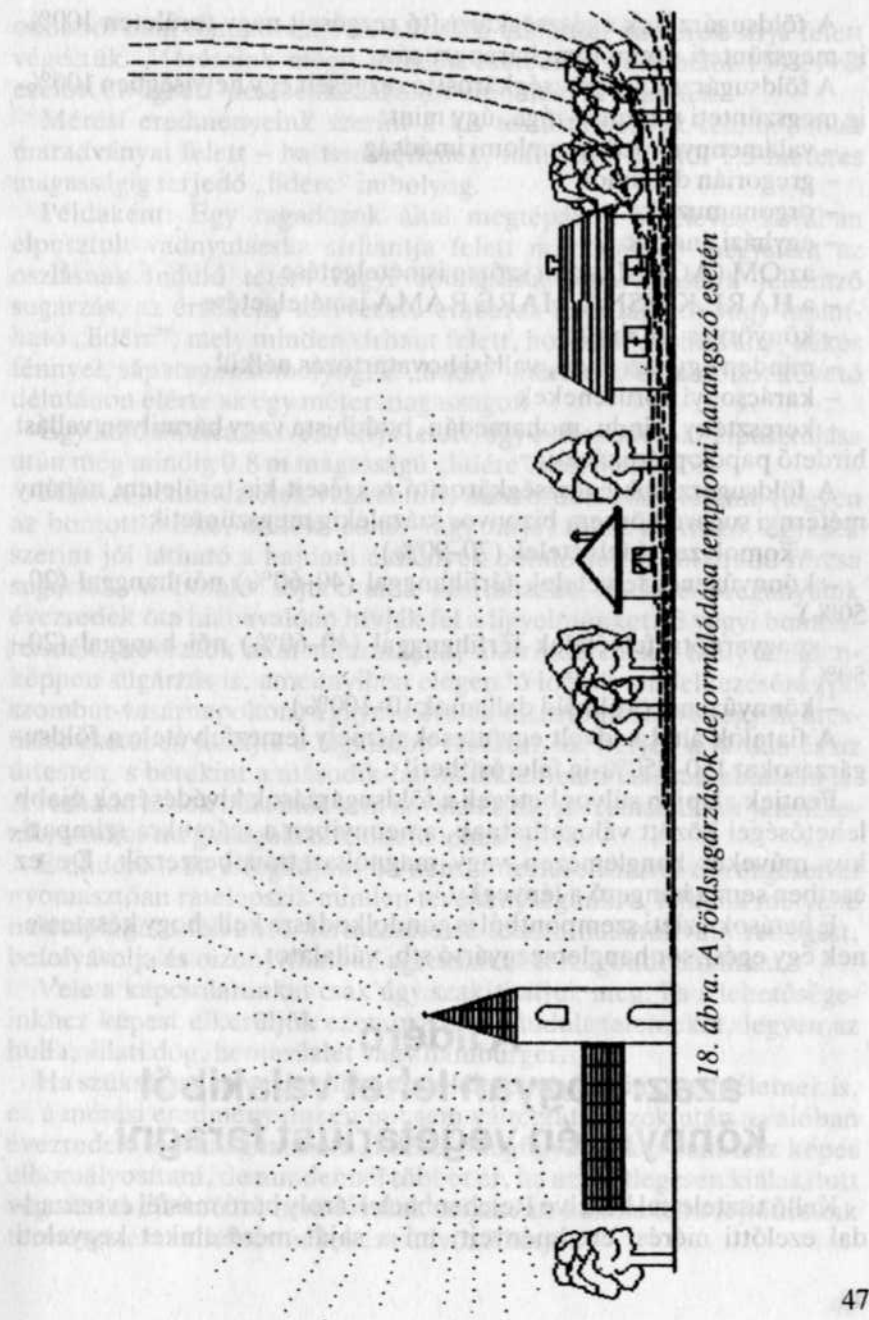

16. ábra. A földsugárzások deformációja örökzöld dallamok esetén

rezgéseit az alábbiak szerint változtatják meg (lásd példaként 16, 17, 18 ábrákat):

17. ábra. A földsugárzások deformációja orgonamuzsika esetén

18. ábra. A földsugárzások deformálódása templomi harangszó esetén

A föld sugárzások egészségkárosító rezgéseit nagy területen 100%-ig megszünteti a templomi harangzúgás.

A föld sugárzások egészségkárosító rezgéseit egy helyiségben 100%-ig megszünteti a mantra-jóga, úgy mint:

- valamennyi közös templomi imádság
- gregorián dallamok
- orgonamuzsika
- egyházi énekek
- az OM (AOUM) szent szótag ismételtetése
- a HARE KRISNA, HARE RÁMA ismételtetése
- könyörgés Allahhoz
- minden egyházi ének, vallási hovatartozás nélkül
- karácsonyi kórusénekek
- keresztény, hindu, mohamedán, buddhista vagy bármilyen vallást hirdető papok prédikációja

A föld sugárzások egészségkárosító rezgéseit kis területen, néhány méternyi sugarú körben, bizonyos százalékig megszüntetik:

- a komolyzenei felvételek (70-90%)
- könnyűzenei felvételek férfihanggal (40-60%) női hanggal (20-50%)
- magyarnóta felvételek férfihanggal (40-60%) női hanggal (20-50%)
- könnyűzenei örökzöld dallamok (0-100%)

A fiatalok által kedvelt együttesek némely lemezfelvétele a föld sugárzásokat 150-250%-ig felerősítheti!

Fentiek alapján súlyos betegek a föld sugárzások kivédésének újabb lehetőségei között válogathatnak, amennyiben a számukra szimpatikus műveket hanglemezen vagy magnókazettán beszerezik. De ez esetben sem a hangerő a lényeg!

E hatások üzleti szempontból is gondolkodásra kell, hogy készítse nek egy egész sör hanglemezzgyártó stb. vállalatot.

A lidérc azaz: hogyan lehet valakiből könnyedén vegetáriust faragni

Kellő tisztelettel kezelve Reichenbach Károly báró másfél évszázaddal ezelőtti mérési eredményeit, mi a saját méréseinket kegyeleti

okokból nem temetőben s nem frissen elhantolt emberek sírja felett végeztük. Méréseink mégis minden esetben a körülbelül 150 évvel ezelőtt elvégzett mérésekkel azonos eredményre vezettek.

Mérési eredményeink szerint a kis testű élőlények teteme, földi maradványai felett – ha temetetlenek, ha nem – 0,8-től 1,5 méteres magasságig terjedő „lidérc” imbolyog.

Példaként: Egy ragadozók által megtépzott s fél éves korában elpusztult vadnyulacska sírhantja felett már másnap megjelent az oszlásnak induló tetem vegyi bomlására, kipárolgásaira jellemző sugárzás, az érzékeny szervezetű emberek által látható vagy tapintható „lidérc”, mely minden sírhant felett, hosszú ideig halvány, kékes fényel, sápatagon imbolyog. E „lidérc” mérete az elhantolást követő délutánon elérte az egy méter magasságot.

Egy hajdani cicakedvenc sírja felett, egy esztendővel az elpusztulása után még mindig 0,8 m magasságú „lidérc” volt mérhető.

Más: A hentesüzletek valamennyi odahordott állati teteme (legyen az bontott csirke, csülök, comb vagy tarja) felett mérhető, egyesek szerint jól látható a hajdani élőlények bomló sejtjeiből áradó furcsa sugárzás, a bomló sejtek ama származéka, melyre öreganyáink évezredek óta hiábavalóan hívják fel a figyelmünket. E vegyi bomlás-termék (nevezzük akár miazmának, akár lidércnek), mely mindenképpen sugárzás is, amennyiben elegendő idő áll rendelkezésére (pl. szombat-vasárnapokon) eggyé válva és összetömörödve, egy hentesüzlet esetében kibújik a legkisebb réseken, szétterjed a járdán és az úttesten, s betekint a második-harmadik emeleti lakások ablakain is. A rothadó húсок bűzeinek sem nevezhetjük, mert már akkor jelentkeznek, amikor még szagokról szó sem lehet.

E „lidérc”, ha elfogadjuk, ha nem, interferenciáival és rezgéseivel nyomasztóan rátelepszik minden tevékenységünkre, lelkünk mélyébe beletáplálja a félelmet, természetessé teszi a haláltól való rettegést, befolyásolja és bizonyíthatóan agresszívvá teszi gondolatainkat.

Vele a kapcsolatunkat csak úgy szakíthatjuk meg, ha a lehetőségeinkhez képest elkerüljük ezen oszlásnak induló tetemeiket, legyen az hulla, állati dög, hentesüzlet vagy hamburger.

Ha szükséges, nevezhetjük e szemléletet vegetárius szemléletnek is, ez a mérési eredményeinken mit sem változtat, s ezek után a valóban évezredek óta hangoztatott „lidérc”-megfigyeléseket sem lesz képes elhomályosítani, de mindennél többet ér, ha az esetlegesen kialakított vegetárius életmódot nem életünk céljaként, hanem lelki fejlődésünk természetes melléktermékeként üdvözölhetjük.

Ha ezzel valakinek segíthetünk, aki az egészsége érdekében vagy egyéb más okból be szeretné szüntetni a húsevést, nyírfalevél és rozmaryng teakeverék fogyasztásával a kellő „undort” könnyebben elérheti. (A rozmaryngból lényegesen kisebb mennyiségre van szükség; a forrázatok külön-külön egymás után vagy keverékként is fogyaszthatók.)

Amivel játszadoxunk: az agylágyulás

Aki a radieszteziái tudományok szerteágazó területeinek bármelyikével megismerkedik, olyan hallatlan és beláthatatlan lehetőségek közé kerül, melyekhez képest a csillagászat, az űrkutatás, a biológia vagy a mikrokozmoszok vizsgálata csak radieszteziái részterületet jelent. S amennyiben a megszállottság első tüneteinek jelentkezéséig fel nem kopik az álla, ki nem közösítik valamelyik „komoly” munkahelyről vagy szélhámossá nem válik, veszélyeztetheti őt az agylágyulás, általánosabban az érszűkület valamennyi tünete.

Nálunk bölcsőbb emberek intő szavai szerint a radieszteziával foglalkozó szakemberek, *erejükön felüli vállalásaikkal*, lakásfelméréseikkel, földsugárzásban fekvő betegekkel való állandó foglalatosságaik során mindannyian veszélyeztetve érezhetik magukat. Félreértés ne essék, mit sem nyom a latban, hogy az illető szakember hisz-e ezekben a dolgokban vagy sem, e szempontból még a betegekkel foglalkozó masször, ápolónő és az orvos is radieszteziával foglalkozó szakembernek minősül.

E látszólagos képtelenségek igen mély bölcsességet takarnak, mely bölcsesség az idők homályából, a végtelen múltból hagyományozódott ránk.

A kezét, szemeit, radieszteziái segédeszközeit, agyműködését e nehezen körülírható feladatokra használó szakember – mint a feladatban részt vevő igen precíz „műszer” – a feladatok és mérések végzésekor, ha akarja, ha nem, a környezetéből érkező rezgéseket a saját testéből származó bioenergetikai rezgésekkel „összeméri”, vagyis tevékenységéhez a saját energetikai rendszerét, ez idáig fel nem derített szervi és funkcionális, de mindenképpen élete részét képviselő biológiai rezgéseit használja fel. Ennek következtében az ezen energiacsereinek leginkább kitett szerveiben a funkcionális bioenergetikai egyensúly – tekintettel arra, hogy e rezgések intenzív, anyagcsere-értékű folyamatok – *megbomolhat*.

Fentiek éppúgy vonatkoznak a lakásfelmérésekre, mint az ingával történő kérdés–felelet játéokra, a kézzel való kezelésre éppúgy, mint a beteg testrészekkel való egész napos (klinikai) foglalatatoskodásra, s a radieszteziái segédeszközökkel vagy pusztán kézzel történő diagnosztizálásra éppúgy, mint a reflexológiára. Ha valaki ingával dolgozik, akkor az ingát tartó keze, ha lengyel pálcával vagy rezonátorral, akkor e segédeszközök tartó keze, ha koncentrációval, akkor az agyműködése adja le ezt az energiát. Ha valaki úgy diagnosztizál vagy úgy mér fel lakásokat, hogy az ingát vagy egyéb segédeszközt tartó keze nyugalomban van, s ő maga kímérten és lassan, egy helyben állva, a másik kezével végez kereső mozdulatokat, akkor ez a másik kéz fogja leadni az energiáját. Amennyiben egy asztal mögött ülve, s a beteg szemébe nézve hosszasan beszélgetünk, az agyunk tompulhat el, ha pedig reflexológiával kezelünk valakit, a kezünk energiakészlete merülhet le elsőként. Ezek az energiák, ha nem is teljes értékűen, de a test többi részéből pótlódnak. Az egyes szervek normális esetben egy olyan energiakapcsolaton keresztül szerzik be a számukra szükséges energiákat, mely külön tanulmányt érdemelne. Ehhez a ma még fel nem tárt energia, jobban mondva energetikai kapcsolathoz csatlakozik a vér- és nyirokkeringés, a legkifejezöbben e rendszert mégis az ősi kínai „meridiánok” szemléltethetik.

Hasonló energiavesztést jelent túlérzékeny embereknél, zsúfolt helyiségbe történő belépést követően, vagy tömegközlekedési eszközökön történő utazáskor általában hirtelen fellépő, nyilalló fejfájás vagy rossz közérzet, nyomasztó lelkiállapot; ilyenkor ugyanis éppen valamelyik környezetünkben álldogáló, testileg és szervileg igen beteg, odahaza (felelőtlenül) földsugárzásban fekvő embertársunkon – akarattunkon kívül – segítve, éppen energiát adunk le neki. Ez egy egészséges immunrendszerű embertársunknak nemigen árthat, hiszen a legtöbbben fel sem figyelnének rá, de aki egy kissé már „lemerült”, annak – egy rossz akkumulátorhoz hasonlatosan – igen hamar „jelez” a szervezete.

Aki bármelyik testrészével vagy testrészén keresztül, önmagát nem kímélve, rendszeresen és kiadósan elfecsérel, naponta „leadja” az olykor igen nehezen pótlódó, saját biológiai energiáját, számíthat arra, hogy e testrészének valamennyi sejtjében az élet, vagyis a saját élete és biológiája hiánytüneteket fog produkálni. Ezekben a sejtekben relatíve (a környezetükhöz képest) oxigénhiány keletkezik. Hisszük, hogy ez csupán egy másodlagos hiánytünet, mely pl. a kezeknél – előrehaladott energiavesztés esetén – a kéz és az alkar ellilulásáig fokozódhat.

Ha ez az (oxigénhiányos) állapot valóban gyakran következik be, megkezdődik e testrészekben a sejtek igen gyors előregedése.

A folyamat mindig az érzékületre jellemző tünetekkel zajlik, de e folyamat valódi lefolyása ma még teljességgel ismeretlen, s elképzelésünk szerint – az érzékülettel ellentétben – a sejtek belsejéből indul ki.

Ezen előregedés a vitaminoktól, nyomelemtől, fehérjefogyasztástól, szénhidrátoktól látszólag független folyamat, s amennyiben az illető – legyen akár radiesztéta, reflexológus, masszőr, tanár vagy orvos – idejében nem gondoskodik a saját biológiai energiájának gyors pótlásáról, vagyis a bioenergetikai egyensúlyának helyreállításáról, s ha e munkaterületen a továbbiakban sem kíméli magát, kezdetét veszi az illető testrész lassú elhalása.

E „laikus” magyarázatot követően álljon itt egy orvosi szakkönyv néhány sora: „Az érzékület súlyos eseteiben az ellátási terület szöveteinek oxigénhiánya miatt teljes pusztulás jöhet létre. Így a végtagok elüszkösödhetnek, a szívben infarktus, az agyban lágyulás (agylágyulás) alakulhat ki.” „Az agylágyulás olyan esetekben keletkezik, amikor az agyállomány vérellátása zavart szenved...”

Vagyis az önmagukat nem kímélő, saját bioenergiáikat felélő vagy „elosztogató” embertársaink esetében a fellépő szervi ingerválaszok és szervezetet mentő immunintézkedések hatásmechanizmusa – az ősi bölcseletek intésének megfelelően – az érzékület és az agylágyulás klinikai képébe pontosan beleillik, még ha e folyamat, mint arról már szó esett, a sejtek felől elképzelve zajlik is...

A radiesztéziás immunválasz (Hatás és ellenhatás)

Ha valakinek a fülében hosszabb ideje egy – környezetéből negatív vagy pozitív erőteret gerjesztő, általában zárt körszimmetrikus, kúpos, kövekkel kirakott, a legtöbb esetben korong vagy karika alakú, de mindenképpen agresszív – saját sugárzással rendelkező fülbevaló van, s az illetőnek még komolyabb fül-, orr-, arcüreg- vagy fogpanaszai nincsenek, a szeme sem romlik, s a feje sem fáj az ideig, a fülbevaló hatására jól követhető szervi reakciók váltódnak ki. A hatást érzékelő, általában éppen a leggyengébb szerv, e gerjesztett erőtereket lefojtani

ugyan nem képes, de hogy a szervezet felvette a küzdelmet e hatás ellen, az igen pontosan mérhető!

Ez természetesen nemcsak fülbevalóval kapcsolatosan, hanem más esetekben is igaz. Ugyanez a jelenség játszódhat le a fém nyakláncok, karperecek, fém óraszíjak, szemüvegek vagy hajpántok viselésükor is.

Szempontjaink szerint teljesen mindegy, hogy az eszköz által kialakított erőter pozitív-e avagy negatív, ami sok esetben azt is jelenti, hogy teljesen mindegy, hogy egy fém karkötő zárt-e avagy „nyitott”, hogy egy nyaklánc a nyakon galvanikusan zártan nevezhető karikát képez-e vagy sem, egy esetlegesen szenvedő szervezet szempontjából csak az a lényeges, hogy a bajt okozó eszköz monoton, azaz fárasztó erőtere régóta éri-e az egyik vagy másik szervet. Mert előbb-utóbb mindenbe bele lehet fáradni, bármiféle hosszan tartó hatás miatt ki lehet merülni.

Sok nyomorúságot okozhatunk vagy szüntethetünk meg egy-egy rosszul vagy jól megválasztott szemüvegkerettel, de ez esetben a „megválasztás” nem a keret anyagától, hanem a gyártási technológia egyetlen, ma még figyelmen kívül hagyott tényezőjétől függ, mely bármelyik szemüvegen, bármikor ellenőrizhető. (Ez hazánkban jól bevált orvosi praxisok részét képezi.) Ilyen alapon a fej-, fog-, szem-, halánték-, homlok- és arcüregfájdalmakkal, fül-, fültömírgy-gyulladásokkal küszködők, amennyiben ez ideig negatív erőter érte a fejüket, akkor pozitív vibrációjú szemüveggel, ha pedig pozitív erőter miatt szenvedtek, akkor negatív vibrációjú szemüveggel (értsd: szemüvegkerettel!) igen hamar megszüntethetik gondjaikat. Természetesen ez a megoldás „átmeneti”, hiszen egy idő után – a gyógyszerek felesleges szedéséhez hasonlóan – ezt a szemüvegkeretet is megso-kallja a szervezetünk.

E pozitív és negatív, de tartósan mindenképpen kellemetlen vibrációk egy utólagos ellenőrzést követő apró beavatkozással megszüntethetők lennének, de pl. a szemüveg esetében e vibrációk kiküszöbölése a gyártási technológia részét kellene, hogy képezze. Nem vagyunk hívei a szemüvegeknek, amikor tíz közül nyolc esetben kizárólag akarát kérdése lenne a szemüveg mellőzése és szemünk megjavítása, de hogy egy 2–4–6–10 ezer forintos szemüveg még depressziót és fejfájást is okozzon, az már majdnem mulatságos.

Az ilyen szemüvegek viselése a szemüveghez legközelebbi szervek lassú kimerüléséhez, majd fájdalomhoz vezethet, s ez képezi az alapját a földsugárzásban fekvő emberi szervezetben kialakuló sokféle szervi

reakciónak is. Ha kivetjük az illető füléből a fülbevalóját, levetjük a szemüvegét, fém óraszíját stb. vagy tetszőleges testrésze kikerül a föld sugárzásból, a jelzett testrészen nyomban erőteljes, ellenirányú erőter lesz mérhető. Ez pedig azt jelenti, hogy a szervezet e külső hatást megérezte, küzdeni próbál ellene, de képtelen bioenergetikai- lag legyűrni azt. A küzdés mindaddig eredményes, amíg immunrendszerünk megfelelő tartalékokkal rendelkezik.

Tény, hogy a kérdéses szerv (bioenergetikai) kimerülését követően a külső behatás többé már nem jár együtt az immunrendszerünk által gerjesztett, bensőnkől származó, ellenirányú erőter kialakulásával. Amikor pedig ez a védekező rezgés az ismétlődő vagy hosszú ideje érvényesülő külső hatás miatt végképp elenyészik (valahogy úgy, ahogyan egy akkumulátor lemerül), az már az általunk mérhető kezdeti károsodás jele. S függetlenül attól, hogy a külső, de hosszú ideje tartó behatás a szubjektív érzeteink szerint pozitív avagy negatív erőteret gerjesztve érte-e a szervezetünket, amennyiben a szervi immunválaszunk lemerülőben van, a legtöbb esetben ez már az érintett, „hátrányos helyzetű” szerveink enyhe, kezdeti fájdalmaival is jár.

Az imént leírtakból logikusan következik, hogy amennyiben embertársaink hosszabb időn keresztül valamely megszokott föld sugárzás elleni elhárítóeszköz „áldásos hatását” élvezik, szervezetük tiltakozásképpen a „védő erőter” ellen, főképpen pedig az amúgy is fájó testrészük környezetében, a föld sugárzásokhoz tökéletesen hasonlatos erőterek előállításával fog válaszolni. Ez az ára jól megfontolt „kényelmi” szempontjainknak, melyek alapján inkább fogunk afelé hajlani, hogy sorra kipróbáljuk a megjelenő védőeszközöket, sem hogy megpróbálkoznánk életmódunk megváltoztatásával és néhány beidegzett, káros szokásunk levetésével.

Szervezetünk föld sugárzások elleni, egyéb sugárzások vagy megszokott védő erőterek elleni tiltakozása annál energikusabb, minél energikusabban hatnak ezek a sugárzások vagy védő erőterek.

Fontos tudnunk, hogy sohasem az intenzitás erősségén, az alkalmazott védelmek csodatevő erőterén van a hangsúly, hiszen ezeknél lényegbevágóbb az intenzitás váltakozása. Ez pedig azt jelenti, hogy egy legyengült immunrendszerű szervezet esetében a föld sugárzások elkerülésével egyenértékű megoldást jelent, ha állandó, kijelölt fekvőhelyünk helyett egy bárhol, tetszőlegesen leteríthető laticell, gyékény, habszivacs vagy matrac segítségével éjszakánként – ha csak centiméterekkel vagy testhelyzetünk változtatásával is, de – változtat-

gatjuk fekvőhelyünket, éjszakára megszabadulunk nyakláncainktól és fülbevalóinktól, elhárító eszközök használata esetén pedig változtatgatjuk ezen eszközök fajtáit, típusait, helyét vagy helyzetét.

E szempontból tehát éppen olyan létjogosultságú a fekhely alá olykor-olykor leterített 8–10 réteg újságpapír vagy báránypapír, mint a fekhely alá tett vadgesztenye használata, s az intenzitás váltakozását néhány napra biztosítani képes az ágyneműtartóba terített alufólia épp úgy, mint az üveglap. A leglényegesebb, hogy ne az állandó megoldásokon törjük a fejünket! Értelemszerűen, biolepedők alkalmazása esetén azokat hol erősebb, hol gyengébb intenzitásra kell cserélnünk, s az alkalmazott védelmeket egy-egy éjszakára mellőznünk is kell, hogy erősödhessen az immunrendszerünk. Szervezetünk valamennyi fenti esetben a föld sugárzások kivédésének azt a természetközeli módját alkalmazza, melyeknél az intenzitások éjszakáról éjszakára történő váltakozása jelenti a lényegét. Ez pedig szintén azonos azzal, mintha gyakran változtatgatnánk a fekvőhelyünket.

Az empátia, a szimpátia, a szeretet és a többiek...

Csak néhányukról fogunk szót ejteni, de a többi ebből a néhányból kikövetkeztethető.

Kézrátételes gyógyítás vagy kézzel néhány tíz centiméterről történő gyógyítás közben egy ma még ismeretlen összetevőkből álló sugárzás indul a gyógyítást végző tenyeréből a beteg testrészei felé. Valahogy úgy, ahogyan a kézben tartott elemlámpát felkattintjuk és ráirányítjuk a testre.

Ami ebből tudományos, az annyi, hogy ezt ma már fényképezési eljárással bizonyítani lehet, ami ebből csodálatos, az az, hogy erre eredendően minden ember képes kellene hogy legyen, s ami ebben meglepő, az az, hogy ez a kézzel, helyesebben a tenyér közepével kiváltott hatás csak egy a sok-sok energiacsere-lehetőség közül.

Ezzel a szemlélettel elemezve az emberi kapcsolatokat, sok mindent új oldaláról lehetne megvilágítani.

A figyelem, az embertársunk felé fordulás, másvalaki mondandójának végighallgatása radiesztéziái szempontból kettős hatású; egyrészt gyengíti vagy megszünteti a résztvevők szűkebb környezetében a föld sugárzást, másrészt olyan „barátságos” sugárzást gerjeszt, mely a

beszélőt a „menekülési távolság” minimálisra csökkentésére és az intim szférák megnyitására ösztönzi.

A figyelő (figyelemmel hallgató) ember, mintegy a beszélő auráit „feloldva”, behatol annak egyébként természetszerűleg zárkózott énjébe.

Ez a feladat igen fárasztó, mérhetően energiaveszteséggel párosul, s ennek során a másik egyén territóriumába hatoló sugárzás egyre sekélyesebb (a figyelemmel hallgató egyén figyelme lankad), egyre kevésbé képes a beszélő aurába behatolni, míg nem megjelenik a bloká, a másik fél megérzi, s nyugtázza, hogy nem is figyelnek rá, s ekkor megjelenik kettőjük között az ez idáig tisztas távolban várakozó földsugárzás is.

Ha a figyelő (figyelemmel hallgató) személy a másik szemébe nézve figyel, a földsugárzások összes variációja nyomban 2–4 méternyire húzódik vissza tőlük, ha pedig (ok nélkül) félrenéz, 6–10 másodpercen belül helyükre kerülnek ugyanezek a földsugárzások. E megfigyelések tükrözik az aurába történő behatolás, illetve a bloká ismételt kialakulásának folyamatait, melyek sohasem a földsugárzásoktól függenek, hanem természetszerűleg mindig a beszélő felek között pillanatnyilag kialakult és nyugtázott kontaktus függvényei.

Kullancs típusú ember esetében (akit nem lehet „levakarni” ró-lunk), a bloká a figyelemmel hallgató egyénben alakul ki először, aurái ezzel egy időben besűrűsödnek, és (megvékonyodnak ugyan, de) szinte áthatolhatatlanná válnak, miközben a „most már elegendem van ebből az ostoba fecsegésből” lelkiállapot erősödésével a környezetben mérhető földsugárzásokat a besűrűsödött aurák segítségül hívják, aminek következtében a két jelen lévő személy között mintegy „megfagy” a levegő.

Rendkívüli energianyerési lehetőséget jelent az egymás szemébe nézés, s meddő próbálkozás azt feszegetni, hogy az energiát ki kiből nyeri. Ezt az energiát a testünkben szunnyadó állapotából a tekintet átható ereje szabadítja fel. Az egymás szemébe nézés tiszta és meleg pillantásai sohasem becsaphatóak (radiesztéziái szempontból legalábbis nem), s olyan energiákat ébresztenek, mely energiák képesek feloldani az aurákat, ilyenformán ezen energiákból *mindkét fél nyeri*. Ezen energianyeréssel visszaélni csak akkor lehet, ha hiányzik a meleg és tiszta pillantás vagy az élettapasztalat. (Ekkor ugyanis a kiforrott személyiségek önmagukba ismételtlen visszahúzódnak, s auráik kettőjük között megjelennek). A visszaélés terjedő lehetősége, ha valamelyik fél – természetesen nem jóindulatból – képezni kezdi magát a

fekete mágia tudományára. Sajnos, ez utóbbiak száma növekszik, s ezt kivédeni csak úgy lehet, ha egy gondolattal áthatolhatatlanná tesszük auráinkat, a bennünket körülvevő energiaburkokat. Ez egy lekezelő gondolati mosollyal együtt a leghatásosabb, melylyel egyidejűleg elképzeljük, amint éppen egy ruhánkra pottyant hernyót lökünk le magunkról, s közben ezt gondoljuk: „Nekem ugyan nem ártasz!”. A radiesztéziában jártas nagymesterek olykor pozitív energiaburkot húznak a kellemetlenkedő alakok köré – akár 50–100 méternyi távolságból is, s igazán megmosolyogtató, amint az illető, megérezve ezt, tehetetlenné válva pislog szerteszét, akár egy bűvárharang alól, azt kutatva, hogy ki tette ezt vele. Természetesen a szeretet jegyében semmiféle hasonló manipulációra nincsen szükség, de más, bajban lévő embereken ily módon segíteni lehet.

Veszedelemesebb lehet a helyzet, ha valaki a közvetlenségével, a mosolyával, a modorával mintegy „megtéveszt” bennünket, mert ily módon feléje nyitunk vagy nyitottak maradunk, auráinkat feloldjuk, megszüntetjük, hasonlatosan ahhoz, mint amikor kiszolgáltattuk magunkat. Ilyen esetekben egy erre a célra „specializálódott” ember-társunk az életenergiáink java részét magához veheti. Ennek a következménye napokig tartó fejfájás, depresszió lehet, hiszen szervezetünk mélyen elnyomott érzékeivel rá szeretne vezetni bennünket arra, hogy nagyobb figyelemmel válasszuk meg a környezetünkben forgolódo embereket. Mindenesetre – mint ezt az utólag rekonstruált esetek tapasztalatai igazolják – sok esetben a legjobban tesszük, ha jobb híján az első, teljesen spontán és ösztönös érzéseinkre hagyatkozunk. (!)

Három, négy, öt, hat ember körül is kialakulhat közös aura, „nyitott légkör”, de ez aránytalanul kevesebb ideig állhat fenn, hosszabb lélegzetvételi fenntartása pedig mindig mesterkéltséget, s benne az egyéniségek (mérhetően!), egytől egyig a saját védő erőterükbe húzódnak vissza.

Az ilyen társaság mantra-jógával közös védő erőterbe vonható (pl. közös éneklés, kórusének, ima, versmondás, szent szótagok ismételtetése), de ha valamelyikükben lankad a figyelem, körülötte nyomban kialakul a saját védő erőter. A mesterkéltség kizárásával egy társaságot úgy lehet tisztességgel a védő erőterek megszüntetésére és auráinak nyitására készíteni, ha esetenként előre közöljük, hogy pl. egy percig gondoljunk erre, arra, amarra, szeretteinkre, az éppen távol levőkre, akik jelen pillanatban nem lehetnek velünk, elhunyt

barátunkra, aki már nem lehet velünk, a természetre, közös örömeinkre stb.

A kumráni papok jó példát mutattak arra, hogy e „nyitottságot” hogyan kell megvalósítani, egyúttal hogyan lehet védekezni bármiféle visszaélés ellen. Ők étkezések előtt az asztalt körülállva, egyperces imádság erejéig megfogták egymás kezét. Ez az egy perc elegendő volt ahhoz, hogy a közös aurába, védő erőterbe kerülő és saját auráikat lebontó, „nyitottá váló” résztvevők energiái tökéletesen kiegyenlítődjenek. Öt-hat résztvevő ilyenformán egy súlyosabb, vagy két gyengélkedő embertársa egyidejű gyógyításában komoly részt vállalhat. A közös aurában a betegségek információi senkire sem rezegethetnek át, de e gyógyítás, egyszeri alkalommal, sok esetben csak gyógyítgatás marad. E tevékenységbe öröm és bánat vegyül, egyrészt igen nagy öröm, hogy világszerte, vallásoktól és világnézettől függetlenül (majdnem) megvalósítjuk Istent, a test, a lélek és a szellem magasabb rendű egységét, másrészt kettős a veszély: a beteg hozzászokhat ehhez a gyógyítási módhoz, terápiához, és nem áldásként fogadja, hanem igényli, esetleg kiköveteli azt, a többi résztvevőnek pedig terhessé válhat e rituálé, s a gyógyító energiák ez utóbbi esetekben még véletlenül sem úgy áradnak, ahogyan arra szükség lenne.

Az empátia képessége az, amely lehetővé teszi számunkra, hogy energiáinkkal szinte embertársunk agyáig hatoljunk.

Nem kell megijedni, e tulajdonság – sajnos – roppant ritka és roppant fárasztó. E képességet azok, akiknek valóban szükségük lenne rá (orvosok, pedagógusok stb.), idejében, még a praxisuk kezdetén elveszítik, akik pedig meglennének nélküle, azoknak akaratukon kívül élesedni kezd. Az empátiás képességek ébredése ugyanis a kiszolgáltatottság érzetével négyzetes arányban megy végbe (!). (Diák–tanár, beteg–orvos, rab és rabtartó viszonylatokban mindig az előbbieket esetében, de amennyiben ez nem így lenne, az is csak azt igazolná, hogy a tanár, orvos vagy rabtartó a hivatását ugyan szereti, de nem a megfelelő közegben tevékenykedik, vagyis sürgősen nézzen más munkahely után!)

Nehezen megtalálható, helyes arányok betartásával e képesség fejleszthető is, amennyiben a fejlődésre nyitottak vagyunk, a tevékenység pedig, melyet folytatunk, örömeinkre szolgál (ilyen a jó pedagógus, a jó orvos, a jó bolti eladó). Mihelyt azonban ez a tevékenység számunkra terhessé válik, auráink nyomban jelzik ezt, később az empátiás (beleérző) készségünk nullára csökken (főorvosi,

tanári, hivatalnoki szinten gyakori), majd megjelenik ennek külső jele is, a kellemetlenül ívelt, lefelé görbülő szája.

A szimpátia olyan, auráinkat ingerlő rezgések sokaságának (következménye, összefoglaló neve? érzés?) együttese, mely akkor is a hatalmába kerít, esetleg másokra rákényszerít bennünket, ha a másiktól csak egyetlen hangot ismerünk, ha csak egyetlen árnyat látunk belőle, ha csak egy mozdulata is kedvessé válik számunkra, ha gondolatunkat, mozdulatunkat, szokásainkat, eszméinket, odaadásunkat valamiben is képes tükrözni, ha sohasem láttuk és éppen háttal áll is nekünk. A szimpátia e vonatkozásában átmosódik a telepátiába és még sok egyéb fogalmilag különválasztható folyamatba, de a radiesztéziái lényege az, hogy ennek során mások az általunk kibocsátott energiákat gerjesztik. Védő erőterek mindenkor, mintegy „tapogatózva”, mindenütt megelőznek bennünket, s hasonlóval találkozással nyomban gerjednek, aminek következtében (auráink = védő erőterek) le is bomlanak, ilyenformán mások előtt ismeretlenül is „nyitottá” és befogadóképesé (természetszerűleg egyúttal sérülékennyé) válunk. E folyamat arra ösztönzi szervezetünket, hogy a szimpatikus illetőt megismerve, az agyműködés eredményeképpen az auráink akkor is megszűnjenek, mi magunk pedig a földszugárzásokat akkor is meg tudjuk a környezetünkben szüntetni, ha ez a szimpatikus illető éppen nincs jelen vagy nincs a közelünkben, csupán a nevét halljuk, vele egy épületben, szobában lehetünk, ha a fényképét látjuk vagy rá gondolunk. A szimpátia hullámhosszai, mivel minden esetben belőlünk indulnak ki, gyakorta kerülnek egymással oppozícióba, mely ez esetben azt jelenti, hogy képesek vagyunk némely pillanatokban vadidegenként is szemlélni az illetőt, tevékenysége vagy lénye igen távolinak tűnik, de ez is a szervezetünk figyelmeztető állapota: megalapozatlanul váltunk nyitottá és ezáltal védtelenné, ebből a lelkiállapotból sürgősen tovább kell lépnünk és nyitnunk (szerelem, szeretet, barátság), vagy pedig ismét fel kell építenünk védőbástyáinkat (közömbösség, csalódás, távolságtartás stb.), különben személyiségünk csorbát szenved.

Személyiségünk csak az esetben szenvedhet csorbát, ha auráinkat, védő erőtereket lebontva, kifelé „nyitva”, lezártan ügyeink vannak! A lelkünkben nagy mélységben nyugodtan szemlélődő felsőbbrendű „én” akkor sem rendül meg, ha nincs mit ennünk, esetleg éppen kerékbe törnek bennünket. Csak akkor rendül meg, ha „valami” megérinti őt, de nincs folytatás!

A szerelem és a szeretet szakirodalma óriási, olyannyira óriási, hogy ezt nem is szabadna a tudományos radiesztezia témakörével bonyolítani. Röviden csak annyit, hogy a szerelem olyan nagy dolog (fogalom?), melyre ez az egy kifejezés nyilvánvalóan kevés.

E szempontból pl. az első pillantásra szerelembe esés nem egyéb, mint a még ismeretlen másikba önnön ábrándjainkat „beleszeretni”, vagyis elsősorban önmagunkat szeretni, végső soron a Természet ezen csapdjába „belesni”.

Leszámítva az egyetlen realitást, miszerint a szerelem valóban olyan csapda, melyet a mosolygó Természet állít a fajok fennmaradása érdekében a gyanútlan egyedeknek, hogy azok bárhol, bármikor, bármilyen körülmények közepette, néhány órára, percre, másodpercre, röpké időintervallumok erejéig egymással szemben nyitottá váljanak, *énünk ilyen irányú, teljes feloldódása a végső cél.*

Vagyis a kört szűkítve, sem önmagunk áruba bocsátása, sem a szép szavak kiejtése még nem szerelem.

Mivel pedig az énünk feloldódása a szerelem végső célja, a szerelem végződhet szeretettel éppúgy, mint gyűlölettel; áldással éppúgy, mint szidással, hiszen ez a továbbiakban a faj fennmaradását nem érinti, a Természetet pedig imígyen mindez már nem érdekli.

Természetes emberi fejlődésünk velejárója, hogy a másvalakivel és másvalakiben ily módon történő feloldódásunkat építő jelleggel, tartalmas és személyiségünket stabilizáló alapállásból szeretnénk megérni (megélni).

E szempontból a szerelem csak a szeretetbe vezethetne át, mert ez az egy módja van annak, hogy önmagunk feloldódása másvalakiben folytatódjék.

Amennyiben ez nem így van, a szerelmet az aurák lezárása, a védő erők és védőbástyák kialakítása, az önző, kis „én” megerősödése követi.

Ezzel szemben a szeretetben megerősödő szerelem nem kívánja önmaga lezárását, eszébe sem jut auráinak, védő erőtereinek megerősítése és a semmitmondó, anyagias, önző, kis „énünk” védőbástyára állítása (hogy az a nyugdíjig és a halálig állandó harckészültségben legyen), tehát nem kívánja ezt, hiszen jól érzi magát a másikban, kiteljesedik egy másik testben és lélekben, feloldódik a test, lélek és a szellem közös isteni szimbólumában, egy olyan közegben, melyben akadálytalanul befogadhatja a másik rezgéseit. *Ez a szerelem továbbélése a szeretetben. Sajnos ezek ma már mérhetőek. Sajnos, mert*

amilyen örömteli annak tudomásulvétele, hogy két egymást igazán szerető ember teste vagy egymás mellé helyezett tenyere között semmiféle védő, ellentartó, piszkálódó aura vagy erőtér nem mérhető, éppen olyan megalázó tudomásul venni, hogy a szép szavak, a szerető gondoskodás csak a matériára irányult, a *lelket* meg sem érintette, a közös érzelmi élet ki van zárva, az aurák lassan besűrűsödnek, s védő erőtérként, csillogó, fémes fényű pajzsokként mérhetőek, fényképezhetőek, olykor pedig láthatóak is a két szerető szív, szerető test és sivár lélek között, mert legalább az egyik fél részéről, az önző kis „én” gyanakvó kisördögként kidugta a fejét. Sajnos minden egyes gondolat, mely a házastársak fejében megfordul, auranövelő vagy -csökkentő hatású, s ha két téglát vittem egy fal felépítéséhez, azt legalább két szép gondolattal fűszerezve el is kéne onnan szállítani.

O. Wilde írja: „Mindenki érdemes a szeretetre, csak az nem, aki magát érdemesnek tartja rá. A szeretet olyan szentség, melyet térdepelve kell befogadnunk.” Marcel Jouhandeau pedig, kissé keserűen, egy életútról, amely tán nem volt felesleges, de a halál megváltó erejét sugallja: „Ha visszafordulva látnom kell a sok hazugságot, csalást, durvaságot, gonosztságot, akkor így szólok: íme egy földrész, amely sohasem volt az enyém. Idegen földről távozom.”

Az ember célja a felsőbbrendű EN kiteljesedése, énünk feloldása a kozmikus valóságban, s ennek egyetlen módja, hogy sok-sok környezeti tapasztalaton keresztül elkezdjünk feloldódni a szerelemben, állandó lelki fejlődés közepette stabilizálódjunk egy másikkal karöltve a Szeretetben, megalapozzuk a ránk jellemző jó és rossz tulajdonságokat a gyermekeinkben, nyitottan és megelégedettséget sugározva, sűrű, csillogó hálót szőjük a lelkünk mélyéből kiindulva az embertársaink felé, s e háló közepében, egyre vakítóbb és egyre kisebb ponttá zsugorodva elenyészünk, átadva szerves földi anyagokból álló testünket a nyomunkban tülekedő életnek, az utánunk következő fajok sokaságának, szellemünket pedig a magunk fényesítette, csillogó hálón megtapadt generációkra bízva, hogy a kozmosz végső célja egy nyilvánvaló szándékban szintúgy kiteljesedhessék, mert a kozmosz Istenné szándékozik emelni az Embert.

Konklúzió

Eseti leírások sokasága igazolja, hogy amennyiben egy erdőben éjszaka vadállat ordít, az esetleg éppen ott tartózkodó (környéken

éjszakázó), ijedt emberek egyike sem képes megmondani, hogy pontosan milyen irányból érkezik a hang. Az egyik oldalról, a másik előlről, a harmadik hátulról véli hallani azt. Ebből a bizonytalanságból azonban még nem következik az, hogy lényeges szempont lenne a hang iránya, s azt a következtetést sem szabadna levonni, hogy mivel a vélemények igen megoszlanak, az oroszlán, tigris vagy leopárd valószínűleg nem is ordított; ebből legfeljebb az következik, hogy információrendszerünk (már) túlságosan tökéletlen, a vadállat túlságosan nagyot ordított, esetleg éhes, ami viszont a további esélyeinket meglehetősen rontja.

Egy hétköznapi „turista” az erdőszéli kirándulása során felfigyelhet éppen arra, hogy csörög a szarka, a másik lehet, hogy a rigók kotyogását fogja hallani, a harmadik azt, ahogyan csivitelnek a verebek, a negyedik pedig legfeljebb valamiféle hangzavarra lesz figyelmes. Függetlenül attól, hogy az ötödik „turista” nem fog hallani semmit, mert bömböl a (fülhallgatós) rádiója (ami egy erdei kiránduláson lényegbevágó szempont), egy erdőjáró ember ugyanezekből a madárhangokból kikövetkezteti, hogy macska oson a fák alatt, s minden erdőszéli madár – ha más fákról is –, de ugyanezt az állatot látja, s ha más hangon is, de ugyanazt a vészjelzést adja le a többieknek. Ebből még nem következik az, hogy az állatok buták, ösztönlények, összevevő kutyognak, csipognak, csörögnek és kiabálnak, ebből is csupán az következik, hogy a mi érzékelőszerveink tökéletlenebbek, mert a megszokott otthoni körülményeink közül kiszakadva (s mivelhogy nem bennünket fenyeget az életveszély), felkészületlenül próbáljuk fogadni a természet felénk küldött jelzéseit.

Ha egy tucat ember késő éjszaka egy rohanó, kis állatot észlel, akkor az állat méreteiből esetleg következtethetnek arra, hogy az macska volt. Ha a színét kellene megmondaniuk, majdnem mindegyikük azt mondaná, hogy bizonyosan fekete. Ebből még nem következik az, hogy macska volt és hogy fekete, ebből legfeljebb az következik, hogy sötétben minden macska feketének látszik, mely megállapításnak nem sok köze van az éjnek idején, emberek előtt elrohanó kis állathoz. Ha ezek az emberek korlátozott észlelési képességeiken egy elemlámpa felkattintásával változtattak volna, bizonyosan a véleményük is megváltozott volna, de továbbra sem valószínű, hogy ezen utólagos és jól megfontolt véleményük sokkal közelebb állna a valósághoz, mint a legelső észlelés esetében. Döbbenetes tévedés ugyanis az ember szempontjából, hogy mindenképp felett állónak tekinti

a tudományos szempontok szerinti vizsgálhatóságot, s közben nem veszi észre, hogy saját maga által kreált korlátok közé szorult.

Nem biztos, hogy egy emberek előtt átrohanó kis állat esetében annak megállapítása jelenthet csak értéket, hogy fajba, alfajba, etológiába beskatulyázzuk, mert lehet, hogy szájában egy egérrel az éhező kicsinyeihez rohant, az viszont biztos, hogy ez esetben az elpusztult egérmamát hiába várják haza a kicsinyei, s hol vagyunk még attól, hogy felfogjuk, miszerint a macska egy fenyőfából készült, öreg kerítésen ugrott át, s azon az éjszakán báránnyelűk úsztak el a csillagok előtt...

Egy olyan kutya, amelyik még a légynek sem tudna ártani (s legyen bár borjúnyi, a legágrólszakadtabb kóbor macskák is nyugodtan sétálgathatnak előtte, mert neki, támadást jelezve, még életében nem egyenesedett ki a füle), egyetlen rosszindulatú vagy téves vénasszonyi sikoly vérszomjas fenevadat, leólni való ebet képes faragni, valahogy így: „Ismerem ezt a dögöt! Ez lopja el és fojtja meg éjszakánként a szomszédomat tyúkjaikat!” Ez a kutya, egy falu aprajánagyja előtt, egy életen keresztül viselheti majd ezt a bélyeget, ha ugyan el nem pusztítják érte. S ezen mit sem változtat az, hogy a vénasszony eljár a vasárnapi misére...

A társadalmi együttlés egyetlen kritériuma – akárhogyan tiltakozunk is ellene – a kölcsönös bizalom. Még a szélhámosok is csak abban a közegben képesek tevékenykedni, ahol némi bizalom azért akad. És ez még mindig kedvezőbb emberi környezet, mint az, ahol bizalom már egyáltalában nincsen.

Fenti példák azt próbálták elénk tárni, hogy önhittsége ma még semmi okunk, de a kozmosz várja az emberi intelligenciát.

Bizalmatlan és szkeptikus bárki lehet, de egy intelligens ember nem tagadhatja, hogy jelző- és érzékelőrendszerünk, fogalmi és értékelőrendszerünk valószínűleg még/már tökéletlen. Emiatt bizonyosan nem fogja azt mondani, hogy e témák „túl vannak tárgyalva”, hanem észreveszi saját emberi kicsinységét a végtelen univerzummal szemben, s megpróbálja csekélyke tudását továbbfejleszteni.

II. rész

ELŐSZÓ A II. RÉSZHEZ

A könyv második része a radiesztezia alapjainak tudományos igényű feltárását célzó kutatás kezdeti lépéseiről számol be. A radieszteziai alapkutatás célja, hogy a tudomány követhetetlen ütemű fejlődését, mely egyre szétforgácsoltabb, átláthatatlanabb, a tudományágakat egymástól mind távolabb vivő eredményeket hoz, egy sajátos nézőponton keresztül egységes rendben láttassa. Összefüggésekre szeretnénk felhívni a figyelmet, melyek egy eddig csak részeiben ismert világ teljességét tárják elénk. Szeretnénk megmutatni azt, hogy a világ igen-igen egyszerű, ha a megfelelő módon szemléljük jelenségeit. Ez a megfelelő mód pedig abból a nyilvánvaló szabályszerűségből fakad, hogy minden rendezett halmaz a saját rendező elvén át érthető meg legegyszerűbben. Nincs tehát más dolgunk, mint a világ rendező elveit parányi kis csoportba gyűjteni, s átadni az olvasónak, játsszon vele kedvére. A „csoport” elkészítésére nyilván ezer és ezer különböző lehetőség nyílik, ám úgy véljük, hogy a radiesztezia, különös jellegénél fogva, munkánkhoz elvülhetetlen segítséget nyújt. Munkánk kezdetén vagyunk csupán, bár eredményeink már eddig sem jelentéktelenek. A kutatáshoz rendelkezésre álló eszközök sok esetben nem haladták meg a két lengyel pálcából álló műszerparkot, ám, mint látni fogjuk, a világ jelenségeihez a megfelelő úton közelítve a szűk anyagi lehetőségek nem jelentettek áthághatatlan akadályt. Mindazonáltal a tudományos radiesztezia ügyét nem lehet sikerre vinni az anyagi eszközöket teljesen nélkülözve. A most következő rövid kis eszmefuttatásokat tekintsek figyelemfelkeltőnek egy olyan témában, amelynek széles körű vizsgálata napjainkban már több halasztást nem tűrhet.

Tóth Tamás

A Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése

A Hartmann-háló szabályos négyzetrácsrendszert alkot a Föld felszínén. A rácsrendszer metszéspontjait Hartmann-pontoknak nevezzük. A Hartmann-pontok a hálózat legaktívabb, s egyszerűen legjellemzőbb pontjai. Feltételezhető, hogy a Hartmann-hálót a csomópontok tartják fenn, s az összekötő vonalak csupán a csomópontok valamiféle termékei. Ennél is valószínűbbnek tűnő feltételezés azonban, hogy a Hartmann-csomópontok sem „önmaguktól valók”, hanem valamiféle lényegesen nagyobb rácsállandójú rendszer tartja fenn őket. De akár ez, akár az a helyes feltételezés, a Hartmann-háló gyökerét mindenképpen a Hartmann-pontok jelentik, tehát a Hartmann-háló vizsgálatát első közelítésben a Hartmann-pontok beható tanulmányozásával célszerű kezdeni.

A Hartmann-pontok vizsgálatánál elsőként az azonosíthatóság kérdése merül fel. Közismert dolog, hogy a szubjektív mérésénél minden egyes Hartmann-pontot azonos vibrációjúnak és azonos minőségűnek észlelünk. Mégis nagy jelentősége van annak, hogy a Hartmann-pontok egységéről kísérleti úton is meggyőződünk. Az tehát a feladat, hogy két Hartmann-pontot egymással közvetlenül összehasonlítsunk. Ez az összehasonlítás azt jelenti, hogy egy Hartmann-pontot kizárólag egy másik Hartmann-ponthoz viszonyítunk, és nem a saját környezetéhez, ahogy azt a Hartmann-pontok térben való mérésénél tesszük. A Hartmann-pontokat, hogy közvetlenül egymással hasonlíthassuk össze, ki kell mozdítani természetes helyükből, és valamilyen módon szorosan egymás mellé kell állítani őket, hogy közvetlen kölcsönhatásba léphessenek egymással. Ám, ha egyszerűen csak odébb toljuk őket valamilyen radieszteziás eszköz segítségével, mi a biztosíték arra, hogy ezáltal nem szenvednek semmilyen szempontból a mérést meghamisító eltérést? Ennek elkerülése végett a Hartmann-pontok összehasonlító vizsgálatát a következő módon valósíthatjuk meg:

A vizsgálatra kerülő Hartmann-pontok mindegyikébe legalább 20 perc időtartamra elhelyezünk egy-egy vízzel telt edényt. Ez alatt az időtartam alatt a víz felveszi a környezete vibrációját, és arányos időre eltárolja azt. Ezután az edényt eltávolíthatjuk a Hartmann-pontból, kiküszöbölve ezáltal a környezet kölcsönhatásait, ám megőrizve a Hartmann-pont eredeti vibrációját. A teljes precizitás érdekében

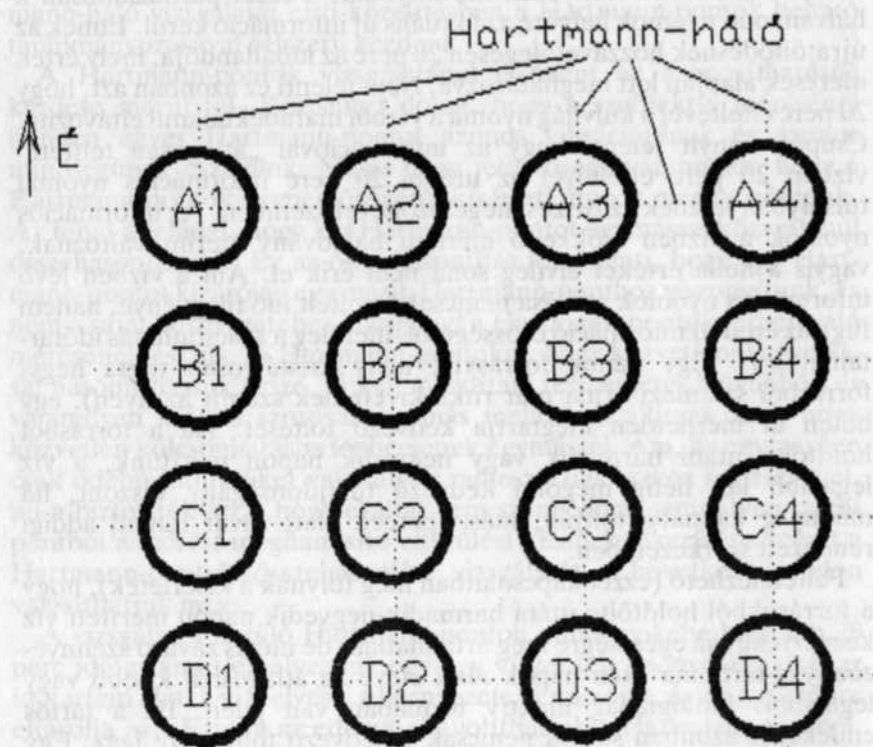
szólnunk kell arról, hogy a Hartmann-pontok vibrációját nyilván befolyásolja a mintavételt szolgáló vízzel teli edény, ám egyrészt ez a kölcsönhatás rövid idő alatt elenyészik, másrészt bármiféle módon befolyásolja az egyik Hartmann-pontot az edény jelenléte, ezzel megegyező módon befolyásolja a másik edény a másik Hartmann-pontot, tehát amikor egymással hasonlítjuk össze őket, az ebből származó hiba a mérés során kioltja vagy legalábbis nagymértékben kompenzálja egymást.

A víznek van egy sajátos, a mai világban sajnálatosan figyelmen kívül hagyott tulajdonsága, melyet a fenti mérésben jól fel tudunk használni. A víz az anyagi világ univerzális memóriája. A víz a környezetének összes rezgését, radieszteziás vibrációját, s mindenféle elérhető információját felveszi és eltárolja. Minden nyom, melyet felvesz, az idővel arányosan halványodik, s ezzel párhuzamosan a halványodó nyomok helyére az aktuális új információ kerül. Ennek az újratöltődésnek hozzávetőlegesen 20 perc az időállandója, mely érték mérések alapján lett meghatározva. Nem jelenti ez azonban azt, hogy 20 perc elteltével a külvilág nyoma a vízből maradéktalanul eltávozna. Csupán annyit jelent, hogy az információval „átlagosan telített” vízben 20 perc elteltével az utóbbi 20 perc információs nyomai túlsúlyban lesznek az összes megelőzőkével szemben. Az információs nyomok a vízben csökkenő mértani haladvány szerint változnak, vagyis a nulla értéket elvileg soha nem éri el. Ám a vízben lévő információs nyomok avulása nemcsak az eltelt idő függvénye, hanem függ az eredeti információ erősségétől, illetőleg a kölcsönhatás időtartamától is. Egy kanna forrásvíz, mely kristályosan tiszta hegyi forrásból származik (ma már ritka kivételnek számít az ilyen), egy héten át mérhetően megtartja kedvező töltését. Ha a forrásból holdtölte utáni harmadik vagy negyedik napon merítünk, a víz legalább két hétig megőrzi kedvező tulajdonságait. Viszont, ha műanyag kannába töltjük, másodpercek alatt zavar támad addigi rendezett szerkezetében.

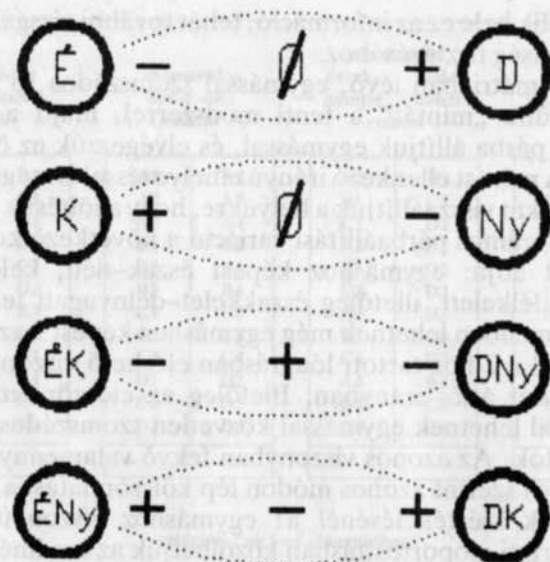
Feltételezhető (ezzel kapcsolatban még folynak a kísérletek), hogy a forrásokból holdtölte utáni harmadik-negyedik napon merített víz kismértékű, az egészségre még ártalmatlan, de mégis zavaró szennyezőanyag-tartalma ezen napok alatt eleve átlagosnál kisebb vagy legalábbis biológiailag inaktív formában van jelen. Ez a tartós emlékezet azonban sajnos nemcsak a kedvező töltésekre igaz. Egy pohár mikrohullámú sütőben megmelegített víz egészségre káros töltése három nap elteltével még kiválóan mérhető. Meggondolandó

dolog ez abból a szempontból, hogy ételeinket, melyeknek víztartalma jelentős, hol, miben s hogyan tároljuk, illetőleg hol s hogyan készítjük el... Ezek a kérdések külön fejezetet érdemelnének, de nemcsak a radiesztéziában, hanem mindennapi életünkben is. A táplálkozás radiesztéziájával kapcsolatos kísérletek még kezdeti stádiumban vannak, így e téma részletes tárgyalása egy későbbi értekezés témája lehet.

Tehát ha két Hartmann-pontba legalább 20 percre egy-egy pohár vizet állítunk, a víz felveszi a Hartmann-pontok töltését, majd a két poharat egymás mellé állítva a környezettől függetlenül a Hartmann-pontok közvetlen kölcsönhatásba hozhatók egymással. Mivel a Hartmann-pontokat azonos töltésűnek és azonos minőségűnek képzeljük, a két töltést hordozó poharat egymás mellé állítva azt várhatnánk,

19. ábra. A Hartmann-pontokba helyezett vízzel telt edények rendszere

20. ábra. A vízzel telt edények közötti relációk négy alapesete

hogy az azonos minőségek között valamiféle egyöntetű töltéshíd alakul ki. A valóság azonban meglepetést tartogat számunkra. A két vízzel töltött pohár eltérő töltést mutat egymáshoz képest. A dolog lényegének megértése szempontjából lényeges a mérési mód aprólékos leírása.

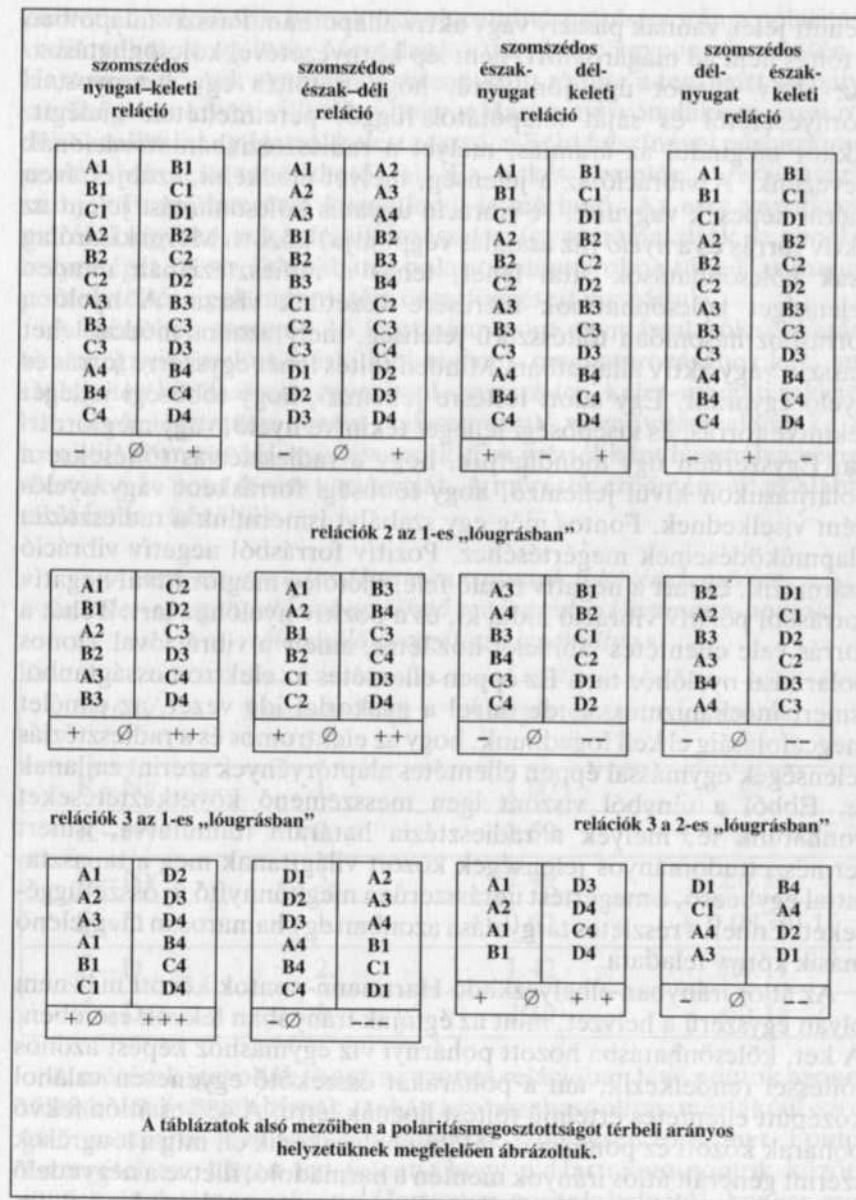
A mérést ingával vagy Rayotest márkajelzésű spirálingával végezzük. A poharakat egymástól 25 cm-re, a földszugárzás szempontjából relatív semleges helyre tesszük. Az égtájtaktól, illetve a környezet hatásaitól való zavartalanság igazolása végett az itt következő összes kísérletet ellenkező irányban elhelyezett poharakkal is megismételjük. A poharak elhelyezése után fél percet várunk a tér kialakulására, majd az egyik pohár töltését nullának véve hozzá hasonlítjuk a másikét. Az egyik, illetve a másik pohárból kiindulva eltérő eredményt kapunk. Egyik esetben pozitívnak, másik esetben negatívnak mérjük a másik pohár víz vibrációját a viszonyítási pontnak választottéhoz képest. Ha viszont a poharaktól távolabb eső, relatív semleges pontot választunk viszonyítási pontnak, vagyis az ingával praktikusán kívülről közelítünk a poharakhoz, természetesen mindkét pohárnyi víz töltése egyöntetűen negatívnak mérhető. Eddigi ismereteink

körébe nem illik bele ez az információ, tehát további vizsgálatokra van szükség a jelenség tisztázásához.

Egy 4x4-es mátrixban lévő, egymással szomszédos 16 Hartmann-pontból veszünk „mintát” a fenti módszerrel, majd a poharakat módszeresen párba állítjuk egymással, és elvégezzük az összehasonlító mérést. A mérést ellenkező irányú elhelyezéssel is megismételjük, majd a poharakat visszaállítjuk a helyükre, hogy a töltésük változatlan maradjon. A számos párbaállítási variáció a következő konstellációs lehetőségeket adja: egymáshoz képest észak-déli, kelet-nyugati, északnyugat-délkeleti, illetőleg északkelet-dél nyugati fekvésű pontok. Ezen túlmenően lehetnek még egymáshoz képest 2 az 1-hez, 3 az 1-hez, illetve 3 a 2-höz tartott lóugrásban elérhető viszonyban fekvő pontok mindkét átlós irányban. Illetőleg az először említett négy variáción belül lehetnek egymással közvetlen szomszédos vagy távolabb eső pontok. Az azonos viszonyban fekvő valamennyi pontpár a mérés tanúsága szerint azonos módon lép kölcsönhatásba egymással, így a mérések kiértékelésénél az egymáshoz viszonyított relatív helyzetek szerinti csoportosításban közölhetjük az eredményeket.

A 21. ábrából kiderül, hogy észak-dél, illetve nyugat-kelet irányban haladva minden Hartmann-pont egyaránt pozitívabb előző szomszédjánál. Ez az eddigi méréseinkben részt vevő valamennyi Hartmann-pont esetében fennáll, tehát ez a törvényszerűség valószínűleg általánosítható. A Hartmann-pontok között a térben egy azokat összekapcsoló híd, az ún. Hartmann-vonal teremt kapcsolatot. Erre a hídra az jellemző, hogy rajta egy irányban haladva rendre pozitívabb (illetve ellenkező irányban rendre negatívabb) pontok sorakoznak egymás után, s ezek a pontok mint töltések vibrációs kapcsolatban állnak egymással. Amennyiben a radieszteziás jelenségeket valamiféle ma még nem ismert kétirányú energiaáramlásoknak fogadjuk el, akkor feltételezzük ezáltal azt is, hogy ez az energia valamiféle forrásból egy nyelőhöz tart. A forrás és nyelő között valamiféle „töltéskülönbség” van, ami az energiaáramlást megindítja. Jelen esetben a Hartmann-pontok között a Hartmann-vonalakon végig ez a töltéskülönbség megtalálható, vagyis: **a Hartmann-vonalakban a Föld felszínével párhuzamosan energia áramlik.**

Itt szükségessé válik néhány új radieszteziás fogalom értelmezése, definiálása. A radieszteziás jelenségeket mint valamiféle energiaáramlásokat tekintjük. Az áramlásoknak van egy kiinduló pontja, melyet *forrásnak* nevezünk. Ez töltésszerű jelenség, mely magában hordozza az energiaáramlás lehetőségét. Ilyen töltések mindig, min-

21. ábra

denütt jelen vannak passzív vagy aktív állapotban. Passzív állapotban a töltés nem ad magáról hírt, nem lép környezetével kölcsönhatásba. Az aktív állapot úgy jön létre, hogy a töltés egy bizonyos, a környezetétől és saját állapotától függő, peremfeltételt kielégít. Ekkor megindul az áramlás, melyet a radiesztéziában *vibrációnak* nevezünk. A vibráció az a jelenség, melyet érzékelni, szubjektíven mérni képesek vagyunk. A vibráció ugyanis kölcsönhatást jelent az aktív forrás és a *nyelő* (az áramlás végpontja) között. Mérni kizárólag csak kölcsönhatások által lehet, tehát a radiesztéziában minden jelenséget kölcsönhatások mérésére vezetünk vissza. A nyelő a forráshoz hasonlóan töltésszerű jelenség, mely azonos módon lehet passzív vagy aktív állapotban. Minden töltés lehet egyszerre forrás és nyelő egyaránt. Egy adott töltésre jellemző, hogy többségi jellegét tekintve forrás, és kisebbségi jellegét tekintve nyelő, vagy megfordítva. Egyszerűen úgy mondhatjuk, hogy a radiesztéziás töltésekre a polaritásukon kívül jellemző, hogy többségi forrásként vagy nyelőként viselkednek. Fontos még egy szabályt ismernünk a radiesztézia alapműködéseinek megértéséhez. Pozitív forrásból negatív vibráció származik, és tart a negatív nyelő felé, illetőleg megfordítva, negatív forrásból pozitív vibráció indul ki, és a pozitív nyelőhöz tart. Tehát a forrás vele ellentétes vibrációt hoz létre, amely a vibrációval azonos polaritású nyelőhöz tart. Ez éppen ellentétes az elektromosságban ismert mechanizmussal, de mivel a gyakorlat ide vezet, az elmélet megcáfolásáig el kell fogadnunk, hogy az elektromos és a radiesztéziás jelenségek egymással éppen ellentétes alaptörvények szerint zajlanak le. Ebből a tényből viszont igen messzemenő következtetéseket vonhatunk le, melyek a radiesztézia határain túlmutatva, ismert természettudományos jelenségek között világítanak meg a tapasztalattal egybeeső, a megértést ugrásszerűen megkönnyítő új összefüggéseket. Ennek a részletes tárgyalása azonban egy hamarosan megjelenő másik könyv feladata.

Az átlós irányban elhelyezkedő Hartmann-pontok között már nem olyan egyszerű a helyzet, mint az égtájak irányában fekvők esetében. A két, kölcsönhatásba hozott pohárnyi víz egymáshoz képest azonos töltéssel rendelkezik, ám a poharakat összekötő egyenesen valahol középpüti ellentétes értelmű töltést hoznak létre. A 45°-os átlón fekvő poharak között ez pontosan a félúton helyezkedik el, míg a lóugrások szerint generált átlós irányok mentén a harmadoló, illetve a negyedelő pontok környékén található a keletkező ellentétes töltés. A részletes mérési eredményeket a 21. ábrán adjuk meg. A Hartmann-pontok

közvetlen kölcsönhatásának összehasonlító mérése során a polaritásvizonyokat vizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy egyenesek mentén a Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése a fent leírt szabályszerűségeket követi, illetőleg hogy a Hartmann-vonalakban északról délre, valamint nyugatról keletre tartó, a Föld felszínével párhuzamos pozitív vibráció tételezhető fel. Ez a két áramlás a radiesztézia szubjektív módszerével közvetlenül is mérhető. Az erre vonatkozó mérések egybeesnek a feltételezéssel, s így alátámasztják az elmélet helyességét. A továbbiakban a polaritásvizonyokon túl a Hartmann-pontok töltéseinek mennyiségi összefüggéseit vizsgáljuk.

A mérésben szereplő 16 Hartmann-pont egymással kölcsönhatásban megnyilvánuló töltéskülönbségének meghatározásához két, tetszőlegesen kiválasztott, egymással szomszédos, kelet–nyugati relációban lévő Hartmann-pontot választottunk viszonyítási alapnak. A továbbiakban ezt 1H-nak nevezzük. Ezt mértékként használva végigmértük a 16 pont összes variációját. A mérések eredményeit az alábbi táblázatban közöljük.

A nem szomszédos Hartmann-pontok töltésének mérése a kelet–nyugati relációban fekvő szomszédos Hartmann-pontok töltéskülönbségéhez viszonyítva

Irány	Szomszédosági fok	Átlagérték	Szórás
K–Ny	1.	1.00	∅
K–Ny	2.	1.59	+ 0.10, –0.17
K–Ny	3.	2.49	±0.18
É–D	1.	0.62	+ 0.08, –0.15
É–D	2.	1.42	±0.17
É–D	3.	2.19	±0.14

A mérések igazolták, hogy az azonos relációban lévő pontok azonos töltéskülönbséggel bírnak, tehát az összehasonlítás mértékéül szolgáló pontpáros kiválasztása valóban tetszőlegesen történhet. Fontos észrevétel ez, hiszen azt jelenti, hogy a Hartmann-pontok közötti töltéskülönbség *nem függ* a Hartmann-pontok helyétől, hanem *csak* egymáshoz viszonyított helyzetétől. Észak–déli relációban a töltéskü-

lönbség jó közelítéssel 2/3-a a kelet–nyugatinak. Ezzel kapcsolatosan további mérésekre van szükség, hogy ez általános aránynak tekinthető, vagy pedig helyi adottság? Ha általános aránynak mutatkozik, érdemes kutatni az okát. (Eddig öt különböző helyszínen végeztünk méréseket, valamennyi esetben egyező eredményekkel.) Elképzelhető, hogy a nyugat–keleti energiaáramlás összefügg a Föld tengely körüli forgásával, s lehetséges, hogy az észak–déli a mágneses pólusokkal vagy a geometrikus sarkokkal kapcsolatos. Akkor viszont adódik a kérdés, hogy ismeretes-e ezek között olyan összefüggés, amely a fenti arányhoz vezet. Ezek csak egyszerű, közvetlenül felvetődő kérdések, de vizsgálatuk feltétlen új és reményeket keltő utakra vezet a tudományt.

A nem szomszédos Hartmann-pontok összehasonlításánál azonnal szembe ötlük, hogy a szomszédos párok töltése nem egyszerűen összeadódik, hanem az eredő minden esetben kisebb a matematikai összegnél. Mivel az eltérések arányai helytől függetlenül állandóak, arra következtethetünk (ami melleleg a radiesztéták régi sejtése), hogy: **a Hartmann-pontok töltése vektormennyiség, nem pedig skalár.**

A Hartmann-pontok töltésvektorainak összegzésénél az eredő abszolút értékét a méréseink alapján ismerjük, az irányítottság meghatározásához azonban további adatok szükségesek. A Hartmann-pontok vizsgálata további kísérletek tárgyát képezi.

Az eddigi mérésekkel kapcsolatosan is még több száz kérdést tehetünk fel, és minden újabb mérés kérdések tucatjait hozza magával. Ám az ezen kérdésekre adandó válaszok már nem a radiesztézia belügyei lesznek többé, hanem a Föld szerkezetének egy talán minden eddiginél informatívabb, mélyrehatóbb és könnyebben használható leírásai.

Geoaktív zónák vizsgálata

A föld sugárzást a radiesztéták a talajhoz képest 1–2 m/s-os sebességgel elmozdulva és néhány méteres sugarú körön belül vizsgálják. Ha egy fizikai jelenségekört szeretnénk megérteni, nem elégséges egy bizonyos fajta részletében (akármilyen mélyen is) elmerülve vizsgálódnunk, hanem elegendő néhány részlet ismerete, hanem feltétlenül az „egész” átfogó megismerésére kell törekednünk, s ezzel együtt a rész és az egész viszonyát is fel kell tárunk. A föld sugárzásról kizárólag a

méteres és deciméteres nagyságrendbe eső ingersávok és periódusok ismeretében következtetést levonni nem lehetséges. Vizsgáljuk meg a 10–100–1000 méteres periodicitású ingersávokat, rendszereket is! Ezek vizsgálatához a talajjal párhuzamosan lényegesen gyorsabb elmozdulásra lesz szükség, hogy egyrészt ne érzékeljük a kis távolságokon belüli helyi föld sugárzás-mintázatokat (hiszen a nagyon rövid ideig tartó változásokat integráló érzékelési mechanizmusa folytán szervezetünk nem képes érzékelni), másrészt pedig azért lényeges a gyorsabb elmozdulás, mert az emberi koncentrációképesség véges, s a nagyon lassú változásokat az érzékelési mechanizmus kiegyenlítené, vagyis nem lennének képesek a hosszú idő elteltével jelentkező föld sugárzás-változást regisztrálni.

A méréshez közlekedési eszközt kell igénybe vennünk. A szabad megismételhetőség érdekében a méréseket személyautóban végzzük. A mozgó gépjárműben a mérést nagymértékben nehezíti, hogy a mérő személy nem egyenes vonalú egyenletes mozgást végez: az út egyenletlenségei és az elkerülhetetlen irány- és sebességváltoztatások minduntalan kibillentik egyensúlyi helyzetéből az eszközt. A mozgó gépjárműben történő mérés stabilizálási technikáját külön be kell gyakorolni. Bármilyen furcsán hangzik is, a stabilizáció szempontjából a jármű vezetője az utasokkal szemben igen előnyös helyzetben van, egy részről ugyanis agyi koordinációs tevékenységével irányítja az autót (ami gyakorlott vezető esetében szinte kizárólag a vezető akarataival egyezően változtatja meg a mozgásállapotát), másrészt az autó mozgásállapot-változásait előre tudva ennek megfelelően korrigálni tudja az eszköz (célszerűen lengyel pálca) egyensúlyi helyzetét. Vagyis ő, mivel „első kézből” tudja, mely behatások származnak az autó mozgásának eltéréseiből, s melyek a föld sugárzás ingersávjaitól, ezeket szétválasztva ugyanolyan biztonsággal képes mérni, mint a talajon állva. Óva intek azonban minden gépkocsivezetőt ezen föld sugárzás-mérési mód gyakorlásától! A mérés elvonhatja a figyelmet a forgalom alakulásáról vagy a gépkocsi irányításáról, s ez tragikus balesethez vezethet. Mondják, a tudomány áldozatokat követel, de ez semmiképpen sem az az eset, amikor a radiesztézia azt követelné, hogy véráldozatok árán szerezzünk információt egy olyan jelenségről, amely vértelen, humánus módon is felfedi önmagát. Ezért a könyv szerzői mindenkit lebeszélnek a most következő mérés gyakorlásáról, különös nyomatékkal pedig azokat, akik még nem rendelkeznek mind a gépjárművezetésben, mind a föld sugárzás mérésében egyaránt alapos gyakorlattal. A fejezet szerzője 150 ezer km-es gépjármű-veze-

tési tapasztalattal rendelkezik, de ennek ellenére a mérést igen kis forgalmú helyeken, kifogástalan út- és látási viszonyok között végezte.

A lengyel pálca hegyét a haladási iránnyal 45°-os szöget bezáró irányban előre stabilizáljuk. Kis gyakorlattal az eszköz ebben a helyzetben korlátlan ideig megtartható. A 60–80 km/h sebességgel haladó gépjárműben az ingersávok határozottabban és erősebben jelentkeznek, mint a talajon való méréskor. Ez a tény már eleve megerősíteni látszik azt az elképzelést, hogy a Hartmann-háló csak valami nagyobb egység interferenciája. Az erősebb ingersávok kisebb koncentrációt igényelnek, némi gyakorlattal ez odáig fokozható, hogy a mérésre nem szükséges külön figyelmet fordítani, elegendő csak egyensúlyban tartani a pálcat, mely mintegy magától jelzi a zónákat. Ekkora sebességnél a Hartmann-háló természetesen nem mérhető, hiszen egy átlagos 72 km/h sebesség 20 m megtételét jelenti másodpercenként, ami 8–10 Hartmann-sávnak felel meg. Ezt nemcsak agyi érzékelésünk, de a pálca sem lenne képes követni. Mégis, ha a Hartmann-sávra gondolva mérünk, ritmusos sávszerkezetet találunk. Észak–déli irányban autózva kilométerenként átlagosan 19 kitérést kapunk Budapest környékén ami hozzávetőlegesen minden 21. Hartmann-sávval esik egybe. A szerző ezen mérésének következtében alakult ki az a megalapozatlan nézet, miszerint minden 21. Hartmann-pont különösen erős lenne. Ez az elképzelés több szempontból sem helytálló. Először is néhány mérésből nem szabad szabályt, legfeljebb csak hipotézist felállítani, s azt is szigorú pontossággal célszerű tenni. Van erre egy találó vicc:

Egy fülkében utazik a vonaton a svájci Alpokban egy újságíró, egy történész, egy matematikus és egy fizikus. A gyönyörű táj és a rengeteg fekete tehén látványa elragadtatott felkiáltásra ihleti az újságírót: – Uraim, ez valami csodálatos, hogy Svájcban minden tehén fekete! Mire fejcsóválva megszólal a történész: – Elnézést kérek, de pontosítanom kell az újságíró kolléga megállapítását, miszerint Svájcban az általunk eddig látott tehenek valóban feketék. A matematikus elnézően biccentett, majd így szólt: – Csak a pontosság kedvéért jegyzem meg, hogy helyesen úgy mondhatnánk, hogy Svájcban azok a tehenek, melyeket eddig a vonat ablakából láttunk, a felénk eső oldalukon valóban feketék. De ezt már a fizikus sem hagyhatta szó nélkül: – Uraim, elnézésüket kell kérnem, de a teljesen pontos definíció a következőképpen szól: Svájcban azok a tehenek, melyeket eddig a vonat ablakán keresztül észlelni véltünk, a felénk eső oldalukon a mi szemmagasságunkból az észlelés időpillanatában

valóban feketének tünnek. Ezek alapján feltételezhető, hogy Svájcban létezik (legalábbis egyik oldalán) fekete tehén.

Ez a történet újságírói könnyedséggel, de tudományos precizitással fejezi ki, hogy adott esetben mit állíthatunk, és mit tételezhetünk fel... A Hartmann-háló nagy léptékű változásai, vagyis az ún. makroritmus ott és akkor volt 21 Hartmannonként periodikus, ahol és amikor mértük. Mindazonáltal ez az érdekes jelenség következtetések levonására kell hogy sarkalljon bennünket. De talán éppen ellentétesen a „Hartmann–21” terjesztőivel, a fenti mérésből arra kell következtetni, hogy létezik egy hálórendszer, melynek észak–déli rácsállandója az 50–55 m-es nagyságrendbe eshet, s ennek interferenciája hozza létre a Hartmann-hálót. Ez a természet logikus folyamánya (a nagyhal leszármazottja a kishal...) *akkor is, ha mi eddig csak a „rész” ismertük, az „egész” irányából kell közelítenünk.* Sőt, érdemes feltételeznünk azt is, hogy nem ez a Földön létező legnagyobb rács, hanem érdemes lehet a vizsgálatot a nagyobb léptékek irányában is tovább folytatni.

Annál is inkább, mert ismételt méréseinkből kiderült, hogy ez az ingersávrendszer nem szigorúan egyenletes. Az átlagos sűrűségtől gyakran tér el 20–40%-ot, s az eltéréseknek is van egy szabályszerűen ismétlődő ritmusa, amely néhány kilométeres nagyságrendű érték körül mozog, tehát érdemesnek tűnik a vizsgálatot más dimenziókban is, pl. repülőgépen elvégezni. A mérés azonban más meglepő eredményt is hozott. Az ingersávrendszer sűrűsödései néhol igen nagy mértékben, sok nagyságrenddel térnek el a máshol megszokott mértéktől. Szélsőséges esetben a pálca folyamatos pörgésbe kezd, melyet igen erőteljes megszorítás hatására sem hagy abba. Ilyen zónát először Újfehértó mellett fedeztünk fel. Az eddigi mérésekből valószínűnek látszik, hogy a Tokaji-hegység körül húzódó gyűrűről vagy legalábbis gyűrűcikkéről lehet szó.

A zónák pontos behatárolása a térség módszeres bejárása után válik lehetségessé. A zónán belül a földsugárzások nagyságrendekkel erősebbek, mint a máshol szokásosak. Mielőtt azonban pánikra adnánk okot, előre kell bocsátanunk, hogy akik a zónában élnek, nincsenek lényegesen veszélyeztetettebb helyzetben egészségügyi szempontból a zónán kívülieknél, a szervezet ugyanis alkalmazkodik a környezetéhez, s az egészséges embert a zóna kellős közepén sem érheti baj. Gondoljunk csak arra, hogy az eszkimók annyi arzént fogyasztanak el egy-egy étkezésre, amennyitől három európai család nyomban és menthetetlenül elpusztulna. Sőt mi több, ha nem jutnak hozzá ilyen

mennyiségű arzénhez, hiánybetegség lép fel náluk. Ijedségre tehát semmi ok, ha valaki megtudja, hogy ilyen zónában, tehát ún. „veszélyeztetett” területen lakik, mert ha betartja az egészséges élet szabályait, ha tiszteletben tartja a természeti törvényeket, sem egészsége, sem közérzete nem fogja a legkisebb csorbát sem szenvedni. Az is igaz ellenben, hogy aki életmódjával vét önmaga ellen, az a zónában, melyet geoaktív zónának nevezünk, súlyosabb következményekre számíthat. Fel lehet ezt úgy is fogni, hogy minden ember szeretne takarékoskodni, de aki valamilyen szervezett formában havi állandó összeg befizetésére kötelezi önmagát, biztosabban eredményesen tudja megőrizni pénzét, hiszen rá van kényszerítve. Ugyanígy, aki geoaktív zónában lakik, biztosan megőrzi egészségét és jó kedélyét, hiszen rendszeresen eljár sportolni, táplálkozását biológiai igényeihez alakítja, pozitív gondolatokkal él, hiszen „rá van kényszerítve az egészséges életmódra”...

A fenti geoaktív zónarendszeren kívül alaposabb méréseket végeztünk még az R községen áthaladó zónán, valamint az Alpok keleti oldalán húzódó zónarendszeren. A következőkben ezen geoaktív zónák radiesztáziai sajátosságait, belső szerkezetét ismertetjük.

Mérési eredmények

a Tokaji-hegység körül húzódó geoaktív zónáról

A tokaji geoaktív zóna jelen ismereteink szerint feltételezhetően két koncentrikus körgyűrűből (vagy körgyűrűcikkből) áll. A külső gyűrűben három ponton végeztünk méréseket. Miskolcon a hármastúti mentén, Újfehértó déli határában és Apagyon. Mindhárom pont légvonalban pontosan 47 km-re van a Tokaji-hegy csúcsától. A zóna a vizsgált helyeken hozzávetőlegesen 3 km széles. Ez a szabályosság szinte valószínűtlen. Mindazonáltal fel kell tételeznünk, hogy szabályos kör alakú rendszerről van szó. Erre a következtetésre nem kizárólag a három mérés alapján jutottunk, hanem erre utal a Tokaji-hegység közvetlen közelében a földszugárzás sajátos hálórendszere is. Miskolcon a zónában két ponton lakásokban és azok környékén, illetőleg több helyen a szabadban végeztünk méréseket. A földszugárzás erőssége mindenütt egyöntetűen sokszorososan meghaladta azt a mértéket, melyben a megrendült egészségi állapotú ember már veszélyeztetve van. A makroháló, mely a zónán kívül hozzávető-

legesen 50 m rácsállandójú, és 2–3 m rácsszélességű hálót alkot, itt 1,5–2 m rácsállandójúra és mintegy 50 cm rácsszélességűre sűrűsödött össze. Mivel a makroháló is É–D, K–Ny-i tájolású, itt könnyű összetéveszteni a Hartmann-hálóval. (Ami a fejezet szerzőjével az első mérés alkalmával, amikor még nem ismerte a geoaktív zónák jellemzőit, meg is történt.)

A Hartmann-háló a tokaji geoaktív zónában átfedéssel helyezkedik el, vagyis egy egybefüggő Hartmann-pont-mezőt alkot. Az összesűrűsödés olyan mértékű, hogy bárhol mérve a földszugárzás minimálisan 4,5–5-szöröse a Hartmann-pontban mérhetőének. Az egyéb földszugárzások (vízerek, kőzetek stb. sugárzásai) is arányosan erőteljesebbnek mutatkoznak. Újfehértón a helyzet hasonló, ám itt megfigyeltük azt is, hogy a mintegy 3 km széles sáv mellett kétoldalt egy-egy kísérőzóna is húzódik, melynek 300–400 m az átlagos szélessége. A kísérőzónában a rezgés térbeli képe eltérő irányítottaságú, amivel kapcsolatban következtetést R. község példája kapcsán vonunk le. Apagyon a geoaktív zóna az újfehértóiéval egyező jellemzőket mutat. Sajnálatos tény, hogy a szerzők a geoaktív zónákban végzett méréseiket nem azonos mérési elvek szerint végezték, ezért közvetlen összehasonlításra csak korlátozott mértékben nyílik mód, ám éppen a helyzet sajátosságából fakadóan, a geoaktív zónák pusztán létének ismerete nélkül, ez nem volt lehetséges. Amennyiben a geoaktív zónákra vonatkozóan egységes elméletet sikerül felállítani, a méréseket (további helyszínekkel kiegészítve) meg kell ismételni.

A gyűrű középpontja felé haladva, Nyírtelek határától 1,5 km-re, illetőleg Szerencs határa előtt 5 km-rel a makroháló ismét besűrűsödik, ám ennek mértéke elmarad a Miskolcon tapasztaltéhoz képest. A zóna szélessége 1,5–2 km, a rácsállandó 10 m körüli, ami csupán ötszörös sűrűség. Mindkét mérési pont légvonalban egyaránt pontosan 21 km-re van a Tokaji-hegy csúcsától. Elképzelhető, hogy ezen a gyűrűn belül még egy zóna húzódik, ám az autóval való bejárhatatlanság miatt ennek mérése komoly nehézségekbe ütközik. A Tokaji-hegytől északra, a Zempléni-hegység déli részén a Hartmann-háló sajátos mellékzónákat kap. (Mind a négy Hartmann-vonal által határolt területet Hartmann-mezőnek nevezünk.) Az egymással határos Hartmann-mezők tehát azok a területek, ahol teljes értékű Hartmann-vibrációt nem mérünk, felváltva pozitív és negatív vibrációt mutatnak. Síkbeli elhelyezkedésük ezáltal olyan, mint a sakktabla fehér és fekete mezőinek egymáshoz való viszonya. Ezért a jelenséget